У ДРУГИЙ ТУР президентських виборів мають шанси вийти ПОРОШЕНКО ТА ГРИЦЕНКО

7 стор.

Скалатчанка Софія Зенченко стала найсильнішою дівчиною Європи

8 стор.

Він так і не зрозумів...

Життєві історії від Зіни Кушнірук у «Сімейному гніздечку»

10-11 стор.

Незалежний громадсько-політичний тижневик Тернопілля

Наш ДЕНЬ

www.nday.te.ua

Заснований у червні 2013 року

№20(49), 14 травня-20 травня 2014 р.

Твій. Мій. Наш ДЕНЬ. Разом!

Стіна пам'яті у МОЛОТКОВІ:

у них різні дати народження, а день смерті - один

3 стор.

Погода в Тернополі й області

14 травня - хмарно, дощ, температура повітря вночі 10-11, вдень 13-14 градусів тепла. Схід сонця - 5.32, захід - 20.55.

15 травня - хмарно, сильний дощ дощ, гроза, температура повітря вночі 10-11, вдень 17-19 градусів тепла. Схід сонця - 5.30, захід - 20.57.

16 травня - хмарно з проясненням, без опадів, температура повітря вночі 11-12, вдень 17-18 градусів тепла. Схід сонця - 5.29, захід - 20.58.

17 травня - хмарно з проясненням, вдень можливий дощ, температура повітря вночі 8-9, вдень 19-20 градусів тепла. Схід сонця - 5.28, захід - 20.59.

18 травня - хмарно з проясненням, дощ, температура повітря вночі 10-12, вдень 17-18 градусів тепла. Схід сонця - 5.26, захід - 21.01.

19 травня - хмарно з проясненням, без опадів, температура повітря вночі 9-10, вдень 19-20 градусів тепла. Схід сонця - 5.25, захід - 21.02.

20 травня - хмарно з проясненням, без опадів, температура повітря вночі 10-11, вдень 21-22 градусів тепла. Схід сонця - 5.24, захід - 21.03.

Народний синоптик

14 травня - Ієремії. Негода у цей день передвіщає сурову й холодну майбутню зиму. А якщо сонце сходить ясно - літо буде гарне і погоже. Цього дня у давнину проводжали весну й зустрічали проліття. **19 травня** - Іова і Дионісія. Рясна роса - на щедрий урожай огірків і гарну погоду, відсутність роси передвіщає дощ. **20 травня** - Іоанна, Фалалея і Ніла. Погоду в цей день визначає місяць: ріжками донизу - на тепло, червоний - на дощ.

Не буде води

У зв'язку з проведенням щорічного планового промивання водопровідних мереж з 00 год 20 травня по 24 год 21 травня буде частково припинено водопостачання Тернополля.

За словами начальника відділу водопровідно-каналізаційних мереж КП «Тернопільводоканал» Ганни Загородної, без води залишаться мешканці центральної частини міста, мікрорайону Новий Світ, промислового мікрорайону, районів вулиць Старий парк, Малишка, Татарська, Збаразька-Фабрична, Бродівська, Чернівецька-Садова. Мешканці решти мікрорайонів міста будуть з водою.

У середу, 21 травня, у тих мікрорайонах, де здійснюватиметься промивання водопровідних мереж, поступово з'являтиметься вода з підвищеним вмістом хлору, а тому не рекомендована для вживання в питних цілях чи приготування їжі.

Триває передплата на «Наш ДЕНЬ»
незалежний громадсько-політичний тижневик Тернопілля

1 місяць – 7,63 6 місяців – 42,93
3 місяці – 22,29 8 місяців – 57,74 індекс - 68710

У ціну газети враховано вартість поштових послуг: прийом та доставка видання до передплатників

Передплатити «Наш ДЕНЬ» можна у будь-якому поштовому відділенні або у листоноші.

ПАЙОВА УЧАСТЬ У БУДІВНИЦТВІ
1-, 2-, 3-кімнатних квартир та нежитлових приміщень на бульварі П. Куліша в Тернополі
Телефонуйте - 52-65-55

Магнітні бурі у травні

Найбільшу активність прогнозують:

16 травня - з 15 до 19 год.
20 травня - з 14 до 17 год.
21 травня - з 4 до 7 год.
23 травня - з 3 до 6 год.
29 травня - з 8 до 9 год.

У дні, коли активізуються магнітні бурі, особливо уважними до свого здоров'я мають бути люди з серцево-судинними захворюваннями, схильні до підвищеного артеріального тиску. Варто уникати перенавантажень, сварок. Слід якомога більше відпочивати й отримувати позитивні враження.

Не помилитися б знову
і не обрати президентом двійника Януковича

Україна... Сплюндрована, обкрадена, розграбована. Ще кілька років тому нам і в страшному сні не могло привидітися, що справдяться рядки із поезій Великого Кобзаря про те, як Україну «злії люде присплять, лукаві, і в огні її, окраденую, збудять...»

А що ж ми бачимо сьогодні? Політики, які всі ці роки мали можливість, будучи при владі, розбудовувати Україну, насправді примножували власні статки. Нині ж, кинувшись у передвиборчу президентську гонку, далі обіцяють знедоленим українцям ледь не золоті батони. Закликають «жити по-новому». Це як? Так, як вони?

Очевидно, простим людям досягти цього буде дуже нелегко. І не тому, що вони не готові вкладати інтелект і працю у щасливе майбутнє своїх родин і країни. А тому, що олігархи, які прагнуть всістися у крісло президента України, не збираються змінювати корумповану систему, де все вирішує не закон, а гроші.

Найбільше бруду сьогодні у передвиборчій агітації виливається на Юлію Тимошенко. Чому насправді олігархи, які є і серед кандидатів у президенти, так бояться тендітної жінки? Може, тому, що знають: вона вже не дозволить їм жити так, як досі. Збагачуватися за рахунок корупційних схем, обкрадаючи нас із вами. Юлія Тимошенко не має багатомільярдного бізнесу і, відповідно, не є залежною ні від олігархів, які прагнуть мати свого президента при владі, ні від Москви.

Згадаймо: банда Януковича посадила в тюрму Юлю, а не когось іншого, бо саме вона була найзапеклішим їхнім ворогом. Ніхто із політиків, нинішніх кандидатів у президенти, не потрапив до в`язниці, тому що реально не боровся з цим злочинним режимом, облаштувавши під його крилом тепленькі місця для себе і своїх родин.

Тепер вони б'ють себе в груди, розповідаючи, що зроблять, коли отримають владу. І мало хто може похвалитися тим, що зробив для України та українців. Та й чи зробить?

А за прем'єрства Юлії Тимошенко бюджетники почали вчасно отримувати зарплату, студенти – стипендії, літні люди – пенсії. У нас були стабільні тарифи на природний газ та електроенергію, вкладники проблемних банків отримали свої кошти, а більше шести мільйонів українців – часткові компенсації вкладів у колишньому Ощадбанку Союзу.

Наприкінці березня 2009-го саме Юля заявила, що поки вона прем'єр-міністр, підвищення пенсійного віку ні для чоловіків, ні для жінок не буде. Зате цей «подарунок» українці отримали від Януковича із мовчазної згоди і тих, хто сьогодні є серед кандидатів у президенти.

Для мене ж найважливіше, що Юлія Тимошенко – справжній патріот України. Ніколи нею не будуть керувати політичні чи бізнесові діячі інших держав. Свою принциповість вона довела навіть у тюремних камерах, куди запроторили її Янукович зі своїми посіпаками. Але вона витримала все і не зламалася. Чи здатні на це інші кандидати, які прагнуть керувати державою?

Я вірю, що у Юлі є не лише досвід, а й щире бажання змінити Україну, щоб з розділеної, розграбованої держави вона стала цілісною і заможною. Щоб не гинули чиїсь батьки і діти. Тому нині вона, на відміну від інших політиків, не боїться їхати на схід держави, щоб переконати: ми – єдині.

Визнає і поважає Юлю світ. За версією американського журналу «Forbes», український прем'єр Юлія Тимошенко була названа однією з трьох найвпливовіших жінок планети.

«Юлія Тимошенко, на мою думку, дуже незвичайний політик у нинішній час. Мені здається, що зараз ми живемо в ту епоху, коли є чимало хороших управлінців, хороших людей, які хочуть служити своїй країні. Але є лише одиниці, кого можна назвати лідером, героєм. Я думаю, що Юлія Тимошенко – одна з них. У світі, в якому, на жаль, зникли великі люди, вона є винятком», – так висловився хорватський режисер Яків Седлар.

Пам'ятаймо про це, особливо зараз – напередодні виборів. Нині багато хто з кандидатів у президенти малює собі захмарні рейтинги. Особливо наполегливо це робить Петро Порошенко. І дуже прикро чути і читати звернення до Тимошенко, щоб та зняла свою кандидатуру на користь «єднання українського народу».

Що тут сказати? Не можна помилитися знову, коли будемо наприкінці травня обирати майбутній шлях України. Не даймо обдурити себе! Оцей весь безлад, війну може зупинити лише Тимошенко.

Роман БОЙКО, заслужений артист України.
м. Тернопіль.

Анатолій Гриценко:
За агресію Путіна має відповідати увесь російський народ – це справедливо

У відповідь на агресію Путіна лідер політичної партії «Громадянська позиція» Анатолій Гриценко виступив із відкритою заявою про позбавлення російської футбольної збірної права участі в Чемпіонаті світу 2014, а також позбавлення права проведення Чемпіонату світу 2018 року. Таке рішення Анатолій Гриценко називає справедливим. Свої аргументи політик наводить у коментарі.

Я публічно звернувся до президента ФІФА Йозефа Блаттера з пропозицією позбавити російську футбольну збірну права участі в ЧС 2014 року і відібрати у них право проводити ЧС 2018 року. Я вважаю, що, у відповідь на агресію з боку Путіна, на грубе порушення міжнародного права, за яким вбивства, окупація, дестабілізація не тільки в Україні, а й в Європі і, в перспективі, в усьому світі, це було б справедливим рішенням. Організовано збір підписів, вже зібрано близько 16 тисяч. Коли вийдемо на рівень 100 тисяч, я, спираючись на цю громадську думку, письмово звернуся до пана Блаттера».

Російські вболівальники повинні усвідомлювати свою відповідальність за агресію Росії

Я знаю позицію ФІФА, що футбол поза політикою. Але футбол не був і не буде поза мораллю й поза міжнародним правом, тому не можна робити вигляд, що нічого не відбулося.

Треба «зачинити Росію на замок»

Переконаний, що російський народ, в тому числі й російські футбольні вболівальники, повинні усвідомлювати свою відповідальність за агресію російської держави.

Ще два місяці назад перед західними партнерами я виступив з ініціативою. Її умовно можна назвати: «Зачинити Росію на замок». Це означає – припинити видачу закордонних віз громадянам РФ, а тим, кому вже видали, забороняти виїзд закордон, окрім окремих випадків. В той час, коли їхня держава проводить агресію, громадяни Росії не повинні проводити бізнесланчі в Європі й відпочивати на курортах. Російське суспільство не повинно бездумно підтримувати цю сатанинську, деструктивну політику Путіна.

Влада має заблокувати кордон на сході України та розпочати діалог з Донбасом

Окрім цього, коли і далі поширюється тривожна інформація про плани Путіна, я вважаю що центральна влада негайно має вирішити кілька завдань. Насамперед – заблокувати кордон на сході України. Всередині країни нам буде легше розібратися. Якщо ж, для підсилення сепаратистських, диверсійних, мародерських дій, буде проникнення військ і сил з боку Російської Федерації, тоді буде біда.

Можливості для блокування кордону в нас є. Окрім цього, потрібно сконцентруватися, використовуючи всі засоби СБУ й розвідки, на протидію тим, хто спонсорує і підтримує тероризм, сепаратизм на Донбасі із числа представників України – місцевих царьків, мільярдерів, місцевих партійних босів чи силовиків. Деякі прізвища вже відомі, але вони чомусь, на жаль, і досі гуляють по парламенту.

Я наголошую на необхідності проведення діалогу з Донбасом, але не з ахметовими, клюєвими чи пшонками, а з людьми. Їм потрібно чітко пояснити, чим відрізняється децентралізація влади, яка потрібна Донбасу, від федералізації, при якій повноваження і ресурси не дійдуть до людей, а будуть передані місцевим царькам, які весь цей час грабували Донбас.

Тернополян кличуть підтримати патріотів на Сході «мирним» маршем

14 травня у Тернополі відбудеться Марш миру. Вимога учасників одна: Україна – єдина та неподільна.

Усіх охочих долучитися до ходи просять приходити тільки з українською символікою: стрічками, прапорами та плакатами із закликами до миру та єдності.

Інформацію про акцію поширюють у соціальних мережах. Організатори, а це громадські організації Тернополя, зазначають, що захід – неполітичний.

«Східна і південна територія України зараз потерпають від нападів сепаратистів і терористів. Патріоти відчайдушно захищають суверенітет і територіальну цілісність України. Для того, щоб зберегти Україну, потрібно, щоб кожен з нас проявив свою громадську позицію за єдність і мир. Не у всіх є можливість фізично допомогти боротьбі в гарячих точках. Але кожен може прийти на Марш миру та підтримати

тих героїв, які захищають Україну. Показати, що їхній труд не даремний, що Україні це потрібно», – заликають організатори Маршу миру.

Учасники ходи пройдуть вулицями Замковою та Руською до пам'ятника Незалежності. Розпочнеться захід о 14.00.

Стіна пам'яті у МОЛОТКОВІ:

На Тернопільщині є село, яке по праву можна назвати українською Хатинню. Однак, якщо про останню знає весь світ, то про Молотків Лановецького району пам'ятають лише мешканці області та історики. Навесні 1943 року воно практично згоріло дотла. Із 340 хат уціліли лише чотири. Фашисти розстріляли, спалили живцем, замордували 617 мирних жителів села. Не жаліли ні жінок, ні дітей. Убивали усіх, хто потрапив у їхні руки.

у них різні дати народження, а день смерті - один

З часів Молотківської трагедії кількість жителів населеного пункту зменшилась практично втричі.

Село дуже затишне, з чудовими мальовничими краєвидами. Про страшне горе, яке спіткало чи не кожну тутешню родину, нагадує величезний меморіальний комплекс і смуток, що тінню пролітає в очах і дітей, і дорослих при згадці про цей страшний день. Про каральну операцію фашистів тут знають не з книжок історії, а з розповідей очевидців, тож для кожного мешканця села це болюча тема.

Із сльозами на очах 85-річна Наталія Мельничук згадує 29 квітня 1943 року. Вона одна з небагатьох, хто дожив до наших днів. Розповідає, як у четвер, після Великодніх свят, вранці німці оточили село і почали палити хати. Наталя разом з кількома односельцями сховалася у кущах черемхи.

– Коли фашисти побачили нас, ми почали розбігатися в різні боки, – з болем у голосі каже жінка. – Один чоловік тримав на руках сина. Німець наставив рушницю на нього. А той просить: «Пане, вбийте мене, але дитину відпустіть». Але солдат вистрілив в обох і вони впали мертві. Ми всі тікали, куди тільки могли. То був дуже страшний день. На моїх очах застрілили старшого брата. Мама та молодший брат врятувалися.

Наталя Мельничук дивом залишилася жива. Вона сховалася в напівзгорілій хаті. Жінки закутали їй обличчя хустиною і сказали лягти на підлогу, щоб не задихнулася від диму. Дівчинка виривалася від них, адже знала, що на вулиці німці хочуть впіймати її брата. Та вийти зі схованки означало ризикувати життям усіх. Вона бачила, як на пасіці військовий на коні кружляв навколо вуликів, щоб впіймати Мітю. Коли зрозумів, що це йому не вдасться – вистрілив. Досі ця картина стоїть перед очима жінки і німий відчай від неможливості врятувати найріднішу людину.

За словами пані Наталі, після пожежі неможливо було спокійно дивитися на село. То була суцільна руїна. У їхній хаті повністю згоріла покрівля, стіни, були вибиті вікна. Жінка зізнається, не думала, що у 85 років побачить на екранах телевізорів такі ж трагічні події.

– Дивлюся новини і підноситься тиск від того, що робиться в Україні, – пані Наталя не стримує сліз. – Переживаю за наших дітей. Я вірю, що Україна переможе всіх своїх ворогів. Ми на це заслужили.

Сільський голова Людмила Гергель розповідає, що у 1985 році, напередодні 40-річчя Перемоги у Другій світовій війні тернопільські митці архітектор Іван Осадчук та скульптор Борис Рудий створили у селі величний меморіальний комплекс. Кожен його елемент має своє глибинне значення. Великі пагорби, що символізують братську могилу, мов розділили Молотків надвоє – сьогоднішній, оновлений, і той, яким він зостався після страшного квітневого дня. Поміж земляними валами дорога на вулицю Смерті – вулицю спаленого села. Скульптура Матері – вічна пам'ять про молотківських жінок, які загинули від рук окупантів. А праворуч обвуглений дуб, німий свідок трагедії. На місці кузні, де живцем спалили молотківських чоловіків, – пам'ятний знак.

У музеї «Молотківська трагедія» зібрані експонати розповідають про історію села, участь його жителів у Другій світовій війні. Найбільший розділ присвячений знущанням фашистів.

– Над приміщенням музею, поруч з оглядовим майданчиком, з якого добре видно весь меморіал, знялися три пілони. Так зображено вбиту сім'ю: батька, матір, дитину, – розповідає директор музею Оксана Борух. – На Стіні пам'яті закарбовано 551 ім'я та прізвище. Інші 66 – досі невідомі. Серед них 92 дитини. У всіх цих людей різні дати народження, а день смерті – один.

У музеї, як і на території всього меморіального комплексу панує особлива атмосфера умиротворення, гармонії і тихого смутку на тлі мальовничої волинської природи. Тут є дуже багато цікавих екземплярів, багато з них унікальні. Можна побачити ікону, з якою селяни вийшли до німців і закликали їх схаменутися і не вбивати мирних жителів. Однак ті не зважили на святиню і вистрілили в подружжя. Чоловік та жінка накрили собою ікону і врятували її від знищення.

– Особливо вражає жорстокість, з якою каральні загони винищували село, – каже пані Оксана. – У нас є колиска, яка вціліла в пожежі. У ній ми знайшли прострелену подушку із краплями крові. Очевидно, у ній вбили дитину. А ще було таке, що дітей вбивали на очах у їх батьків – проштрикували багнетом і викидали в колодязь.

Осягнути масштаби трагедії, яка трапилася того чорного четверга в селі, важко, як і жорстокість, з якою чинили розправу над українцями, які ніколи не тримали в руках зброю, а лишень обробляли свої поля та вирощували хліб.

– Після того, як фашисти поїхали з села, я подалася шукати своїх дітей, – йдеться у спогадах Анастасії Вараниці. – На попелищі кузні по клаптиках одягу та ґудзиках я впізнала їх. Вони були спалені. Зібрала їх у запаску і понесла хоронити. Викопала могилку і поклала туди своїх діточок...

Молотківські школярі також знають про страшну трагедію, яка трапилась у їх рідному селі. Щороку вони беруть участь у традиційній панахиді та плетуть символічний вінок на пам'ять про загиблих.

– Мені бабуся розказувала про те, що відбулося 29 травня і як мої предки рятувалися від фашистів, – розповідає Олеся Максим'юк. – Для нашої родини цей день особливий.

– Аби врятуватися від окупантів люди ховалися у воді і накривалися зверху лататтям. А дихали через трубочки, виламані з очерету, – додає Юля Павлишин.

– Наша сусідка розповідала, що від смерті її та маму врятувала церква, – каже Анна Латюк. – Вони забігли у храм і ревно молилися та завдяки цьому змогли вберегтися від жорстоких солдатів.

Про страшну розправу над Молотковом нагадує березова алея при в'їзді в село. Тридцять років тому в пам'ять про жорстоко вбитих людей висадили 617 беріз. Дерева стали живим пам'ятником молотківської трагедії. Вони сумно схиляють віти додолу, згадуючи той кривавий день та радо зустрічають гостей, які їдуть поклонитися праху своїх предків та вшанувати загиблих квітучої весни 43-го.

Юля ТОМЧИШИН.

Велосипедами до Одеси – за єдність України

Велосипедисти різних областей України об'єдналися та вирушили із заходу держави на південь, щоб показати: ми – єдині. Незвичайний велопробіг стартував у Львові, а завершиться в Одесі. У Тернополі спортсмени зупинилися на нічліг.

За словами учасників акції, сьогодні Україна переживає важкі часи, тож потрібно шукати те, що здатне нас об'єднати. Люди різного віку й поглядів вирушили у пробіг, аби продемонструвати згуртованість, єдність нації. Вони проїдуть невеликими містечками й селами нашої держави. Власним прикладом спортсмени хочуть показати, що в українців більше спільного, ніж відмінного, а розбрат вносять до країни ззовні.

За словами підприємця і організатора велопробігу Руслана Майбороди, до Євромайдану він не ідентифікував себе як українця, тому й веломаршрути прокладав найчастіше закордонними шляхами. А тепер сам для себе відкриває українські краєвиди.

– До цього у мене був тільки український паспорт, але я не вважав себе українцем і не спілкувався українською. Дев'ять років тому я переїхав у Китай. Фактично, це була еміграція. Там займався бізнесом і почав подорожувати велосипедом. Мандрував Африкою, Азією, Європою. А завдяки Майдану я повернувся в Україну. Тепер у мені в душі, десь всередині все перевернулося. Я люблю Україну, спілкуюся українською. Мені дуже тяжко, бо для мене це так, як говорити іноземною, – розповів Руслан Майборода «Нашому ДНЮ».

За його словами, в різних містах України люди приєднуються на своїх велосипедах до акції, їх непокоїть, що політичні сили ззовні намагаються розколоти державу.

Група учасників пробігу за дев'ять днів подолає 850 кілометрів. Вони сподіваються на приязне ставлення населення, хоча розуміють, що ситуація в Україні неспокійна. Велосипеди з синьо-жовтими прапорами здалеку привертають увагу. Більшість водіїв сигналять у знак підтримки, проте є люди, які вороже сприймають національну символіку.

– Ми вже вдруге організовуємо велопробіг єдності, – каже Руслан Майборода. – Перший влаштували у березні, вирушивши з Києва до Харкова. У східних областях ми зустріли багато патріотів, але були не дуже приємні речі. Нас і намагалися збити, і погрожували – була різна реакція на символіку, а я їхав з великим прапором України. За 40 кілометрів до Донецька на нас напали та поламали стяги.

Цього разу маршрут велопробігу проляже через Львівську, Тернопільську, Хмельницьку, Вінницьку та Одеську області.

– У нас нема з собою автоматів Калашникова чи іншої зброї, – зауважує хмельничанин Сергій Толстіхін. – Ми сподіваємося, що все буде гаразд, адже їдемо з миром.

Дмитро МАЛЬЦЕВ.
Фото Володимира ЯВНИЧА, фотоагенція "Дубельтівка".

Автомайданівці завезли на Схід бронежилети та синьо-жовті прапори

Активісти ГО «Автомайдан Тернопіль» Дмитро Гайдуцький, Роман Саган та представник Тернопільської міської ради Микола Сивирин 11-12 травня вдруге побували на Сході України.

Вони завезли бійцям спеціальної роти патрульної служби управління МВС в Тернопільській області шоломи, бронежилети, наколінники, прилади нічного бачення, утеплені куртки та взуття.

Дорога до містечка Ізюм на Харківщині, де розташована база дислокації тернопільських правоохоронців, була довгою і доволі напруженою. На автошляхах побільшало блокпостів і посилився контроль. Мікроавтобус автомайданівців перевіряли тричі працівники міліції та служби безпеки, ще кілька разів зупиняли на блокпостах. Дізнавшись, куди зібралися тернополяни, були надзвичайно здивовані. Коли ж хлопці казали, що їдуть вже вдруге, були просто шоковані.

– Приємно, що на дорогах ми бачили більше української символіки, потужних і гарно обладнаних блокпостів, – розповідає Микола Сивирин. – Складається враження, що Україна нарешті усвідомила, що відбувається, громадськість і правоохоронні органи почали краще співпрацювати. А от при в'їзді в Харків є білборд, присвячений Григорію Распутіну. Дивує, як таке може бути в українському місті сьогодні.

Натомість у місті Ізюм, який розташований за 30 кілометрів від Слов'янська, 9 травня на пагорбі встановили український прапор величиною близько 5 метрів і шириною 2 метри, який видно ще за кілька кілометрів до в'їзду у місто, на стовпах – синьо-жовта символіка.

Автомайданівці урочисто передали тернопільським бійцям три національних стяги для того, щоб вони могли виставити їх на блокпостах.

– Також ми завезли нашим хлопцям шоломи класу «Сокіл», бронежилети четвертого класу, прилади нічного бачення, бушлати, берці, додаткові броньовані пластини для шоломів, біноклі, ліхтарики, наколінники, талони на пальне, продукти харчування , – розповідає голова ГО «Автомайдан Тернопіль» Дмитро Гайдуцький. – Натомість командир роти на знак вдячності подарував нам Кобзар, виданий у 1912 році. Правоохоронці передавали щире спасибі всім тернополянам, які не забувають про них і намагаються допомогти, чим можуть. Хлопці казали, що жоден регіон не підтримує так своїх бійців, як Тернопільщина.

Юля ТОМЧИШИН.

На армію пожертвували 120 мільйонів

У Міноборони відзвітували: 120 млн. грн., які назбирали українці своїми SMS-ками та дзвінками, використовують насамперед для допомоги мобілізованим додатково солдатам із лав запасу, повідомляє ТСН.

Закуповують захисну амуніцію: бронежилети 4-го ступеня захисту, берці, спальні мішки, шоломи. Крім народної допомоги, Міноборони виділило ще 19 млрд. грн. із бюджету. А пересічні українці допомагають солдатам і безпосередньо. У військові частини від людей уже надійшло понад півтисячі бронежилетів, чотири тисячі спальників і 10 тисяч матраців. Допомагати із закупівлями захисної спецтехніки, якої немає в Україні, нашим військовим буде й НАТО.

«Від Канн до Тернополя»: забута трагедія Другої світової

Вулички старого Тернополя і святині, яких уже немає, ожили на сторінках книги колишніх італійських військовополонених – в'язнів гітлерівського табору, що існував на околиці міста. Район, де він був розміщений, називали Кападоція. Перед війною там планували будувати приватні будиночки, але німці звели бараки. Тепер це нічим не примітне місце поряд із недіючою уже артилерійською бригадою. Згадок про табір залишилося небагато, тож навіть серед тернополян мало хто про нього знає.

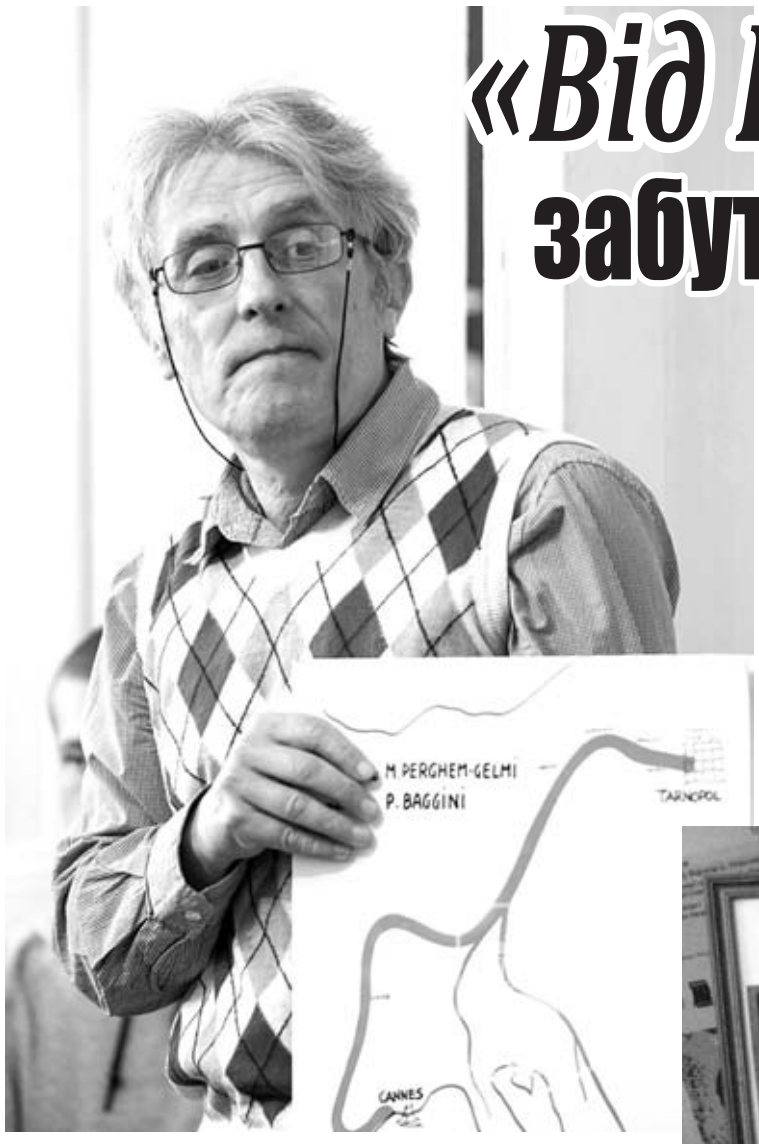

А в сорокових роках минулого століття в німецьких бараках у Тернополі переплелися долі різних народів. Першими в'язнями табору були радянські солдати. «На пустирі на околиці Тернополя стояв великий чотириповерховий дім з червоною цеглою. Ми дізналися, що до приходу німців він слугував казармою для червоноармійців. Ця казарма і її двір стали першим для нас концтабором», – згадував один із солдатів.

Згодом німці пригнали до Тернополя французьких військовополонених, а восени 1943-го дійшла черга до італійців, коли ті передумали воювати на боці Гітлера.

Серед в'язнів табору був художник Мікеланджело Гельмі. Вугликами він робив замальовки табірного життя та незнайомого йому міста. Інший полонений – П'єрро Баггіні вів щоденникові записи. Ці малюнки та спогади увійшли до книги «Від Канн до Тернополя». Вона недавно побачила світ в Італії.

Тираж унікального видання, яке розкриває невідомі сторінки нашого минулого, – всього тисяча примірників. Майже рік історик із Тернополя Сергій Ткачов *(на фото вгорі)* вів перемовини з італійцями. З його допомогою книга повторила шлях своїх авторів й таки потрапила до міста, яке змінило їх життя.

Італійський слід у Тернополі

Мікеланджело Гельмі було 32 роки, коли він став в'язнем «Шталагу 328» – так німці назвали табір у Тернополі. До війни чоловік здобув технічну спеціальність і вступив до академії мистецтв, бо завжди мав бажання малювати. Однак творчість довелося залишити – почалася Друга світова війна.

– Італія була союзником фашистської Німеччини, але цей союз тривав до 1943 року, коли були розгромлені італійські війська під Сталінградом, – розповідає Сергій Ткачов. – Тоді близько 700 тисяч їхніх солдатів потрапили у радянські табори. Це була одна з найлютіших зим. Італійці, які звикли грітися під теплим південним сонцем, важко переживали полон. В армії виник сумнів, чи варто далі брати участь у бойових діях на боці Німеччини. А в 1943-му було прийняте рішення вийти з цього союзу. Німці розцінили це як зраду. Понад 1 мільйон 700 тисяч солдатів італійської армії були піддані арешту та депортації.

Тих, хто найбільше виступав проти фашистської Німеччини, розстріляли. Рядових розмістили у табори.

Італійців до Тернополя везли з Греції, Албанії, Югославії, Хорватії та Італії. Всі вони були в літніх формах і зимової ніхто не видав. Шлях Мікеланджело Гельмі почався з Канн. З теплого Лазурового узбережжя він потрапив в осінній Тернопіль 1943-го.

Місцевий «Шталаг» був своєрідним «філіалом» таборів, розміщених у Рава-Руській і Львові. В'язнів використовували на важких роботах – будівництві залізничних полотен, доріг. Італійці були кволі, оскільки не витримували наших кліматичних умов. Німці вважали їх лінивими, навіть був наказ зменшувати полоненим пайок.

На малюнках Мікеланджело збереглися непримітні нотатки. На одному, наприклад, біля портрета чоловіка є напис італійською: «1 цигарка». Свої роботи художник обмінював на речі, які допомагали пережити важкі умови в бараках.

Згадки про табір – у документах Нюрнберзького процесу

– Всього Тернополя у книжці стосуються 70 малюнків, більшість із них – це табірне життя, – каже Сергій Ткачов. – Але комендант, коли побачив, як художник малює, дав йому фарби та дозволив виходити в місто з конвоїром. Тож в альбомі ми можемо побачити старі вулички Тернополя. А ще там дуже багато храмів. Італійці – побожні люди, віра підтримувала їх у полоні.

Гортаючи книжку, тернополяни впізнають святині, які й нині прикрашають місто, якот церква на вулиці Руській. Чимало малюнків унікальні тим, що зображені на них споруди нині – лише у спогадах. Немає і вишуканого парафіяльного костелу, яким пишався Тернопіль. Храм був підірваний радянською владою, а на його фундаменті збудували універмаг.

– З цієї книги ми нарешті отримали схему розташування табору в Тернополі, – зауважує історик. – Донедавна ми майже нічого не знали про його існування. На жаль, після війни населення міста змінилося корінним чином. Були вивезені поляки, а багатьох українців депортували в Сибір. Коли на Тернопільщині працювала комісія, яка розслідувала злочини німецько-фашистських загарбників, то знайшли тільки двох свідків, які чули про перебування у місті французів чи італійців.

Досі нема відомостей і про те, скільки військовополонених загинули у таборі. За словами історика, в архівах він знайшов дані, що з життя пішли три тисячі французів і тисяча італійців. Однак втрати, вважає він, були значно більшими. Умови були важкими, в'язні часто гинули.

Протоколи свідчень полонених були пред'явлені під час Нюрнберзького процесу. У документах судових слухань над колишніми керівниками гітлерівської Німеччини можна знайти згадки і про тернопільський табір.

Щоб не допустити повторення

«Шталаг 328» проіснував до 1944 року. У лютому, після наближення фронту до Тернополя, в'язнів вивезли до Польщі. Мікеланджело Гельмі вижив і повернувся в рідне місто – Турин. Він працював інженером, архітектором. Але залишався у душі художником.

Персональні виставки колишнього гітлерівського в'язня були в багатьох італійських містах. Влітку 1992 року його не стало. Творчою спадщиною художника опікується родина. 17 малюнків Гельмі, які стосуються Тернополя, зберігає його син. Ще частина робіт – у музеї сучасного мистецтва в місті Тренто.

– Ми ведемо перемовини про відкриття виставки робіт Мікеланджело Гельмі у Тернополі, – зауважує Сергій Ткачов. – Його рідні пообіцяли, що допоможуть, але потрібне офіційне звернення від влади нашого міста.

В Італії історія художника викликала жваве обговорення. У Тернополі книжку презентували в бібліотеці-музеї «Літературне Тернопілля», де зберігатиметься один із примірників видання. Інший Сергій Ткачов передав у краєзнавчий музей міста.

– Ми написали абзац до історії Тернополя, – зазначив він. – Зокрема, це період німецької окупації. Залишилося дуже мало тернополян, які б могли поділитися цими спогадами, і доводиться по рядочку вписувати досі невідомі факти.

За словами дослідника, сьогодні потрібно вивчати джерела й описувати правдиво історію України, щоб захистити свою національну пам'ять.

Спогади колишніх в'язнів концтаборів, у тому числі й «Шталагу», повинні постійно нагадувати нащадкам, через які тортури пройшли їх предки і не допустити повторення.

Антоніна БРИК.

Помаранчевий шалик на шиї олігарха, *який рветься на президентський трон*

Президентська кампанія набирає обертів. Виборці визначаються зі своїми симпатіями. Чимало з них говорять про одного з ймовірних переможців на президентський пост Петра Порошенка.

Хочу нагадати про деякі призабуті сторінки його біографії. Політичну кар'єру Порошенко розпочав у 1998 році. Він увійшов у ряди головної опори Леоніда Кучми – партію та фракцію у Верховній Раді СДПУ(о), яку очолював Віктор Медведчук. Разом із ним Порошенко підтримував всі ініціативи Кучми, всіляко демонстрував повну лояльність і особисто Віктору Медведчуку. Нині Медведчук – кум Путіна. В Росії, подейкують, тепер підтримує діяльність фірм Порошенка, претензії до яких останнім часом дивним чином зменшилися з боку росіян.

Одним із наступних кроків Петра Олексійовича спільно з податківцем Миколою Азаровим стало утворення, тепер вже зрозуміло, що антиукраїнської та бандитської партії регіонів. Дружба з цим одіозним політиком ніколи не закінчувалася, про що засвідчили події помаранчевої революції, коли Петро Порошенко запросив на сцену Майдану в ряди опозиції Азарова і пов'язав йому на шию помаранчевий шалик. Більшого цинізму важко собі уявити, адже цей вчинок продемонстрував переляканим тоді регіоналам, що «любий друг» – кум Ющенка Петро Порошенко прикриє своїх регіоналів від помсти розгніваного суспільства. На практиці так і сталося.

Після перемоги Ющенка на президентських виборах, ставши секретарем Ради національної безпеки і оборони, Порошенко не почав реалізовувати лозунг «Бандитам – тюрми», щоб посадити їх на лаву підсудних, а змусив, використавши страх останніх, очевидно, поділитися своєю часткою в бізнесі з власними комерційними структурами. Недаремно в нього виник гострий конфлікт із тодішнім прем'єр-міністром Юлією Тимошенко щодо реприватизації «Криворіжсталі», оскільки це наносило фінансову шкоду друзям Порошенка – Ахметову і Пінчуку. Ще гостріший конфлікт у них виник щодо намагання Тимошенко реалізувати програму «Контрабанді – стоп», якою передбачалося перенаправити всі корупційні потоки до державної казни. Порошенко поставив на митниці свою людину з Вінниці – Володимира Скомаровського, який і спрямував імпорт у вигідному для своїх «любих друзів» напрямку.

Саме намагання Тимошенко поповнити державний бюджет за рахунок відпрацьованих тіньових потоків і призвело до відкритої війни проти неї з боку Порошенка. Однак його тодішні агресивні дії викликали гнів, осуд усіх учасників помаранчевої революції. Держсекретар Олександр Зінченко привселюдно виступив зі звинуваченням Порошенка. Під тиском громадської думки Ющенко змушений був відправити Порошенка у відставку, але той, користуючись своєю близькістю з ним, добився відставки і прем'єр-міністра Юлії Тимошенко.

Сенсаційним стало повернення Порошенка у велику політику у березні 2012 року, коли колишній помаранчевий міністр іде працювати до антиукраїнського режиму Януковича міністром економіки. Про президента Януковича, прем'єра Азарова та їхніх донецьких слуг від Порошенка не було чути жодного поганого слова, навпаки – повне розуміння. Навіть у квітні 2013 року Порошенко (вже народний депутат України), коли ставилося у Верховній Раді питання про відставку уряду Азарова, не голосував «за». Це була, напевно, його подяка за входження в їхні ряди. Причина дуже проста – не лише регіонали багатіли за часів Януковича-Азарова, а й Петро Олексійович. Якщо у 2011 році Порошенко у журналі «Форбс-Україна» серед найбагатших українців займав чотирнадцяте місце зі статком 800 млн. доларів США, то вже у 2013 році – сьоме місце із сумою 1 млрд. 600 млн. доларів США.

Мало кому вдалося так прискорено збільшувати свої капітали.

Чимало людей, напевно, бачили на екранах своїх телевізорів, як після жорстокого побиття «Беркутом» студентів, що трапилося 30 листопада 2013 року, наступного дня на Банковій молоді хлопці намагалися прорватися, використовуючи й бульдозер, до адміністрації президента. Раптом між громадою і міліцією, немов для телевізійної картинки, з'являється Петро Порошенко, який звинувачує протестуючих у провокаціях і тим самим продовжує політичне життя Януковича ще на два місяці.

Це не забули «нові друзі», адже на президентське крісло претендував ще один політик – Віталій Кличко, що могло значно ускладнити політичні амбіції Порошенка. Тому у квітні 2014 року, майже як у детективному романі, Віталій Кличко і Петро Порошенко, дотримуючись усіх вимог конспірації, у респектабельному готелі Відня вели переговори з українським олігархом Дмитром Фірташем про його підтримку Порошенка на президентське крісло. Навряд, чи українцям став би відомим факт цього рандеву боксера і мільярдера, якби про нього не повідомили пильні австрійські журналісти. Учасники рандеву лише вимушено визнали цей факт.

Тому Петро Порошенко – не єдиний кандидат від демократичних сил, про що твердить із екранів телевізорів В. Кличко, а, швидше всього, єдиний кандидат від олігархів, які зробили ставку на свого колегу.

«Любий друг» олігархів сьогодні їх ставленик, бо вони добре розуміють, яким буде у них життя, коли президентом стане Порошенко і що їх очікує, коли президентом України оберуть Юлію Тимошенко.

Так що при виборі президента України ми не маємо права помилитися в черговий раз, як це було у 2010 році. Такої трагедії Україна більше не переживе.

Світлана ФЕДИШЕНА,
голова Кременецької районної ради попереднього скликання.

За ніч у селі згоріли дві церкви

Образ Богородиці дивом уцілів на попелищі в одному з храмів...

Пожежі сталися в селі Залізці Зборівського району. У ніч із суботи на неділю місцеві жителі побачили полум'я, що охопило одну з церков. Невдовзі загорілася інша. Міліція підозрює, що храми зумисне підпалили.

Близько другої години ночі виникла пожежа в приміщенні греко-католицької церкви Покрови Пресвятої Богородиці. Храм – унікальний, він збудований ще у 1740 році, є пам'яткою архітектури національного значення.

Менш, ніж за півгодини, виникла пожежа і в приміщенні 100-річного храму Пресвятої Трійці. Святиня належить до Української автокефальної православної церкви.

Втрати в обох будівлях – величезні. Вогонь знищив духовну літературу, пошкодив внутрішнє оздоблення стін, килимове покриття й підлогу, світильники...

У древньому греко-католицькому храмі полум'я знищило Євангеліє XVII століття, 30 фелонів, обрядові чаші та вінці. Пошкоджено жертовник і купол храму. Святі Тайни були вийняті з кивота та розсипані на престолі.

– У приміщенні все погоріло: ікони, підлога, світильник, церковні речі... Дивом уцілів образ Богородиці. Дерев'яну рамку ікони знищило полум'я, проте сама святиня не згоріла, – розповів настоятель храму отець Микола Бобровський.

За словами священика, злочинці проникли у храм, виламавши вікно до захристії.

– На щастя, мешканка села в цю пору поверталася з місця праці та помітила вогонь. Негайно попросила сусіда, аби той викликав пожежників, – зазначив настоятель.

Міліція відкрила кримінальні провадження за фактами підпалів церков у Залізцях. Нині правоохоронці розшукують осіб, причетних до скоєння злочинів.

Дмитро МАЛЬЦЕВ.

Пенсіонер виграв відшкодування від перевізника

Тернопільський пенсіонер у суді виграв відшкодування від перевізника на лікування. Старенький отримав травму, коли водій зачиняв двері.

Потерпілий є ветераном війни та інвалідом другої групи. Сідаючи в автобус, він отримав травму ноги. Подія сталася внаслідок того, що водій, зачиняючи задні двері автобуса, не переконався у безпеці пасажирів.

Пенсіонер лікувався у різних медичних закладах понад чотири місяці та витратив значну для нього суму на медикаменти.

Від імені пенсіонера та за його зверненням прокуратура Тернополя подала позов до Тернопільського міськрайонного суду з вимогою стягнути з транспортного підприємства витрати на лікування ветерана. Загалом сума становила понад 2,2 тис. грн.

Суд позов задовольнив повністю. Тож тернопільський перевізник, в автобусі якого було травмовано пенсіонера, повністю відшкодує йому витрати на лікування, повідомляє прес-служба прокуратури області.

Не йти у політику, щоб допомогти людям

Таке рішення прийняла Наталія Королевська, відмовившись від президентських амбіцій заради вирішення соціальних проблем у країні

Проходячи ввечері повз лавочки, де зазвичай збираються пенсіонери, підслухав їх розмову.

Виявляється, очікуваного в березні підвищення пенсій не відбулося, а її мінімальний розмір переглядатися не буде - заморозили до кращих часів. «Держава знову про нас забула! - обурювалася моя сусідка. - Як можна прожити на ці копійки, коли ціни ростуть щодня?». Її підтримували тільки ті, хто сидів поруч і вже зіткнувся з суворою дійсністю. Інші ж байдуже проходили повз і не звертали уваги на тихий відчай літніх людей, яких в черговий раз залишила виживати своя ж країна. Тому що звикли. Та й інших проблем вистачає - Крим відібрали, на Донбасі стріляють в наших співвітчизників, долар знову повзе вгору...

Не звертають увагу на це і наші політики. Для них набагато важливіше, чи вступить Україна в ЄС чи дасть нам грошей МВФ. І навіть ті, хто зараз бореться за крісло президента країни, не намагаються почути про реальні проблеми українців, обіцяючи в далекому майбутньому озброїти армію або надати податкові пільги великому бізнесу. Та середньостатистичному пенсіонеру набагато цікавіше знати, чи виплатять йому пенсію у наступному місяці або ж доведеться виживати на копійки. Але кандидати у президенти, як і нинішня влада, цього не розуміють.

На тлі таких доморощених політиків «білою вороною» виглядає Наталія Королевська, яка пріоритетом своєї президентської кампанії зробила соціальну проблематику. А днями вона взагалі повідомила, що відмовляється від участі у виборах і в прямому сенсі «йде в народ» - займатися соціальними проблемами на місцях. «Знімаючи свою кандидатуру, я ще більше зможу присвятити себе соціальному захисту людей. Найближчим часом я поїду на Південний Схід, в гарячі точки. Буду поруч з людьми. І безпосередньо на місці буду допомагати, чим зможу тим, хто залишився без підтримки і допомоги держави», - заявила вона.

Пояснюючи причини свого рішення, політик запевняє, що у кандидата в президенти не вистачає часу в повній мірі займатися проблемами соціально незахищених людей - формальні питання і бюрократизм забирають дуже багато часу. Тому Наталія Королевська і відмовилася від своїх президентських амбіцій - щоб всіма можливими способами домагатися соціальної справедливості для кожного, хто залишився за бортом державної підтримки.

Як відзначають експерти, така позиція для колишнього міністра соціальної політики цілком логічна. За час роботи в міністерстві вона вивчила від «А» до «Я» реальні проблеми людей і більше за інших знає, як їх вирішувати і запобігати. Так, ще будучи учасником президентських перегонів, Наталія Королевська зажадала від Конституційного суду витлумачити положення «антикризового» закону, яким урізаються допомоги деяким категоріям громадян, а також заморожуються пенсії і зарплати бюджетникам. Генеральну прокуратуру вона закликала вплинути на недбайливих керівників підприємств, які відмовляються платити зарплати своїм співробітникам.

Тепер же, обіцяє Королевська, її суспільно-соціальна діяльність стане ще активнішою і ефективнішою. Для цього вона разом зі своєю командою створила «єдине вікно», куди може звернутися кожен, хто постраждав від антисоціальних реформ. «Всі ці звернення будуть оброблені, щоб знайти найбільш дієвий механізм реагування, включаючи звернення в різні інстанції і правоохоронні органи», - розповідає вона.

Ясна річ, що у скептиків ці обіцянки викликають, м'яко кажучи, недовіру. Деякі з них навіть поспішили заявити про її «технічний» статус - мовляв, знялася з виборів, щоб їх зірвати. Хоча, як відомо, технічні кандидати з виборів не знімаються - вони йдуть до кінця, щоб потім «відкусити» певний відсоток голосів у «потрібного» кандидата. Насправді, відповідає Наталія Королевська на закиди, свою кандидатуру вона зняла, оскільки ці вибори розколюють країну, а політики вже загралися: «Ці вибори кандидати проводять для себе. А не для того, щоб вирішувати проблеми людей. Так бути не повинно. Тому я звертаюся до всіх політиків - не розпалюйте ворожнечу, не грайтеся у війну. Зараз вже не до політичних технологій. Ви загралися, а людям вже не до жартів».

Виходить, що в кращу сторону почали змінюватися не тільки звичайні українці, а й наші політики. Адже відмовитися від президентських амбіцій на користь своєї соціальної місії, тим більше в сам розпал кампанії, під силу не всім політикам, навіть з європейських країн.

Олег СОБОЛЬ.

Інформація редакції: Якщо Ви стали жертвою антисоціальної політики нашої держави, поскаржитися Наталії Королевської можна за телефоном (044) 451-52-81 або за адресою: «Королевській Н.Ю., а / с № 70, м. Київ 24, 01024».

ПРАПОР ТА ЕМБЛЕМА НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ

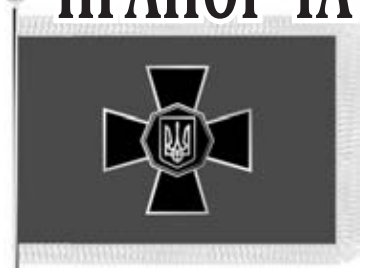

Виконуючий обов'язки президента України, голова Верховної Ради Олександр Турчинов підписав Указ, яким затвердив символіку Національної гвардії України.

Указом засновано емблему і прапор Національної гвардії, бойові прапори оперативно територіальних об'єднань, з'єднань, військових частин, вищих навчальних закладів Національної гвардії України та штандарт командувача Національної гвардії України.

Так, емблемою вітчизняної Нацгвардії є прямий рівносторонній хрест з розбіжними кінцями крапового кольору, в центрі якого у восьмиграннику темно-зеленого кольору вміщено зображення малого Державного Герба України. Пружки хреста і восьмигранника золотистого кольору.

Прапором Національної гвардії є прямокутне полотнище синього кольору зі співвідношенням сторін 2:3, у центрі якого вміщено емблему Нацгвардії. Висота емблеми дорівнює 2/3 висоти полотнища. Сторони прапора, крім лівого краю полотнища, прикрашено бахромою золотистого кольору. На зворотній стороні полотнища розташовано напис "НАЦІОНАЛЬНА ГВАРДІЯ УКРАЇНИ", виконаний літерами золотистого кольору.

У ДРУГИЙ ТУР президентських виборів мають шанси вийти ПОРОШЕНКО ТА ГРИЦЕНКО

Соціологічні дослідження та опитування громадської думки показують, що менш аніж за два тижні до дня голосування сформувалася четвірка лідерів передвиборчих перегонів – Анатолій Гриценко, Петро Порошенко, Сергій Тігіпко та Юлія Тимошенко.

Якщо б вибори президента України відбулися наступної неділі, то більшість українців проголосувала б за кандидата Петра Порошенка. Про це свідчать дані всеукраїнського телефонного опитування, проведеного на замовлення ТСН компанією ГФК Юкрейн 6-8 травня.

Однак, на думку експертів про кінцеві результати волевиявлення громадян України говорити ще надто рано. Оскільки, за результатами опитування компанії ГФК Юкрейн на запитання «Скажіть, будь ласка, Ви вже визначились з кандидатом, за якого будете голосувати на виборах 25 травня?» більше 45% респондентів відповіли НІ. Це означає, що при демонстрації високої готовності прийти гарантовано на виборчі дільниці, а це 68,4% опитаних, майже половина з них ще не знають за кого будуть голосувати.

На думку експертів, сьогодні показовими є не стільки фактичні рейтинги, як динаміка росту чи падіння рейтингу кандидатів. Відомі соціологічні дослідження показують стабільність або не значне зростання рейтингу Петра Порошенка, та падіння рейтингу Юлії Тимошенко. Поряд з тим спостерігається підвищення рейтингу Анатолія Гриценка та Сергія Тигіпка.

Станом на сьогодні, на думку фахівців, командам кандидатів варто брати до уваги не тільки фактичний рейтинг, а й рівень довіри до кандидата та готовність за нього голосувати. Оскільки саме цей фактор за умови активної передвиборчої агітації може перерости у високий відсоток тих, хто своїм голосуванням підтримає кандидата. Щодо рівня готовності голосувати за того чи іншого кандидата дослідження ТСН показує, що найбільше виборці готові підтримати Петра Порошенка - 66,2%, Анатолія Гриценка -29%, Сергій Тігіпко- 26,9% та Юлія Тимошенко - 26,5%.

Інше дослідження, яке було проведено Київським міжнародним інститутом соціології у південних та східних областях, показую, що рівень довіри серед лідерів перегонів розподілися таким чином: скоріше або повністю довіряють Петру Порошенку 48%, Анатолію Гриценку 29%, Юлію Тимошенко 24% та Сергію Тігіпку 18%. Дослідження КМІС також показує, що у другому турі Анатолій Гриценко переможе і Юлію Тимошенко (22% проти 20% за Тимошенко), і Сергія Тігіпка (30% за Гриценка та 18% за Тігіпка).

Зважаючи на динаміку виборчого процесу, можна спрогнозувати, що єдиний кандидат, який може реально «вибити» головних конкурентів Юлію Тимошенко та Сергія Тігіпка з другого туру є Анатолій Гриценко. Саме він має шанс поборотися в другому турі з Петром Порошенко за найвищу посаду в державі.

Щодо кінцевих результатів волевиявлення українців, то вони можуть багатьох здивувати. Сьогодні все залежить від вміння та майстерності штабів кандидатів перетворювати рівень довіри до кандидата на конкретні голоси свої виборців.

За матеріалами ТСН

Спортсменка, красуня і олімпійська надія України

Скалатчанка Софія Зенченко стала найсильнішою дівчиною Європи

16-річна спортсменка зі Скалата Підволочиського району стала абсолютною чемпіонкою Європи з важкої атлетики. У ваговій категорії 63 кг вона завоювала три золоті нагороди та отримала першу путівку на участь у II юнацьких Олімпійських іграх, які в серпні цього року відбудуться в китайському Нанкіні.

На чемпіонаті Європи серед юнаків та дівчат 13-17 років, який проходив у польському місті Чеханов, дівчина була найкращою у кожному з видів програми, відтак отримала "золото" у ривку, піднявши штангу вагою 91 кг, в поштовху (результат 114 кг) та у сумі двоборства (результат 205 кг). Таким чином, спортсменка виконала норматив майстра спорту міжнародного класу. А за таблицею Сінклера, яка враховує співвідношення піднятих кілограмів до власної ваги, Софія Зенченко стала абсолютною чемпіонкою Європи серед 88-ми дівчат.

Софія Зенченко – вихованка Скалатської дитячо-юнацької спортивної школи "Колос". Навчається вона на другому курсі місцевого професійного ліцею. Опановує професію оператора комп'ютерного набору та адміністратора. Дівчина виховується у багатодітній родині – у неї чотири сестри і два брати.

За словами Софії, захоплення важкою атлетикою з'явилося у неї через любов до спорту.

– Якось ми з подругами прийшли у зал позайматися на тренажерах, – каже дівчина. – Мені тоді було десять років. Я дуже любила присідати. Тож час від часу приходила сюди потренуватися. Спершу батьки були проти мого захоплення, казали, що це спорт не для дівчини. Зараз вони змирилися, переживають за мене, коли їду на змагання, пишаються моїми перемогам.

Щодня дівчина тренується по кілька годин. Буває, за один день інтенсивних занять підіймає близько 10 тонн. Софія була на змаганнях у Румунії, Словаччині, Узбекистані, показувала високі результати, але саме поїздка в Польщу стала для неї найуспішнішою.

– Звичайно, виступ на змаганнях – це стрес. Але я стараюся тримати себе в руках. Коли виходжу на поміст – хвилювання зникає, – зізнається спортсменка.

Вона має багато різних захоплень – закінчила музичну школу, грає на фортепіано, займалася вокалом, танцями, рукоділлям.

Вже два роки Софія – член збірної України з важкої атлетики. Тренують спортсменку подружжя Віктор Симів та Вікторія Шаймарданова.

– Перевагу Софії над рештою суперниць у ваговій категорії до 63 кілограмів було видно вже під час першої вправи, – каже Віктор. – Найбільшими її суперницями були дві росіянки. У ривку Софія виграла кілограм, а у поштовху – 9. Відповідно підняла штангу вагою 91 кілограм, в поштовху – 114. Хоча на тренуваннях вона піднімала більше. Тому у нас був запас для перемоги.

Софія проводить більшу частину року на навчально-тренувальних зборах національної збірної у Харкові. Однак із радістю приїжджає додому до рідних. У Скалаті її дуже люблять і завжди вболівають за неї під час змагань.

- Бувало, дізнаються в місті, що ми збираємось на збори, приносять сало, консерви, бажають щасливої дороги, - пригадує Вікторія Шаймарданова.

Скалат став справжньою кузнею талантів, особливо у важкій атлетиці. Спортсменки Софія Зенченко, Марія Хлян та Ірина Барановська відомі в Україні та у світі. Завдяки цим талановитим дівчатам Тернопільщина на другому місці в Україні за досягненнями з важкої атлетики. Їх тренери Віктор Симів та Вікторія Шаймарданова кажуть, що запорука успіху у цьому виді спорту в систематичних тренуваннях, дотриманні режиму та достатньому фінансуванні.

– У спортсменів немає ні вихідних, ні свят, – зізнається Вікторія. – Адже сильними не народжуються, ними стають. Лише наполегливість і праця ведуть до перемоги.

Спортивний зал з важкої атлетики Скалатської ДЮСШ потребує ремонту та оновлення інвентаря. Є лише одна жіноча штанга, тож дівчатам доводиться ставати в чергу, щоб позайматися.

– Звичайно, варто покращити умови для тренувань, однак поки що для цього немає коштів, – розповідає директор ДЮСШ «Колос» Володимир Лесів. – У ці непрості для нашої країни часи на допомогу держави надіятись марно. Тож самотужки стараємося підтримувати те, що маємо.

Можливо, чемпіонів із району побільшало б, однак нестача фінансування дається взнаки.

– У нас займається близько 60 дітей з навколишніх сіл, – додає Віктор Симів. – Було б дуже добре, як би ми могли у залі обладнати душові кабіни, створити кілька кімнат для проживання наших вихованців. У селах є багато перспективних дітей. Але вони не завжди можуть добратися на тренування. У деякі села вже роками не ходить автобус. Тож діти щодня долають по кілька кілометрів пішки. А як починаються заметілі і морози, сидять вдома. Але ми стараємося відшукувати здібних дітей і займатися з ними. Шукаємо також меценатів, і як тільки отримуємо фінансову підтримку, відразу ж і з'являється результат. Адже підготовка спортсменів до змагань високого рівня – це значні витрати на харчування, вітаміни, фармакологію, переїзд, проживання.

Віктор Симів, Вікторія Шаймарданова та Софія Зенченко висловлюють щиру вдячність президенту федерації важкої атлетики Підволочиського району Богдану Олійнику, президенту федерації важкої атлетики України Олександру Герезі, адже без їх допомоги була б неможлива поїздка на європейську першість. Також дякують та допомогу обласному управлінню з питань фізичної культури і спорту ОДА та обласному фізкультурно-спортивному товариству "Колос".

Юля ТОМЧИШИН.

«Наш ДЕНЬ» щиро вітає Софію Зенченко та її наставників з перемогою та щиро зичить їй здобути олімпійське золото!

У мікрорайоні «Новий світ» буде новий дитячий майданчик

На черговому засіданні виконавчого комітету 7 травня прийняли рішення про встановлення нового дитячого майданчика на вулиці За Рудкою, 1.

Облаштують його неподалік вулиці Гнатюка у дворі будинку – для того, щоб мешканцям було зручно користуватися.

Як повідомив міський голова Сергій Надал, Майданчик буде встановлений за кошти інвесторів, які зголосилися допомогти, тобто - без витрачання бюджетних коштів.

Для тернопільських дітлахів придбають катамарани

Влітку діти з усієї Тернопільщини зможуть безкоштовно вирушити у річковий похід на катамаранах по Дністру. Благодійний фонд «Тепло Сердець» та Українська біржа благодійності започаткували соціальний проект «Відкрий дитині красу Дністра».

– Навколо нас є багато мальовничих куточків природи, але не всі можуть їх побачити, – розповідає Президент благодійного фонду «Тепло Сердець» Євген Тивоняк. – Є багато дітей, котрі не мають можливості їздити на море, ходити в походи, сплавлятись по річках. Тож ми вирішили допомогти малечі з малозабезпечених і багатодітних сімей, сиротам і дітям з обмеженими можливостями влітку активно відпочити на берегах Дністра.

У рамках проекту триває збір коштів на придбання туристичного обладнання та двох катамаранів, на яких діти будуть сплавлятися Дністром. Для цього потрібно 28 тисяч гривень. Поки що змогли зібрати близько тисячі.

Відбір дітей для участі у проекті буде здійснюватись за сприяння настоятелів храмів, адже кому як не їм відомо про сім'ї, які дійсно не мають можливості забезпечити повноцінний відпочинок і культурний розвиток власної дитини.

Всю необхідну інформацію, анкету та умови участі в проекті буде надано відповідним представникам у населених пунктах.

Якщо ви хочете зробити це літо особливим для дітвори Тернопільщини, підтримайте проект «Відкрий дитині красу Дністра». Давайте разом зробимо життя яскравішим.

МБФ "Українська Біржа Благодійності"
ЕДРПОУ 38005762, Р/р 2600630669802
МФО 305749 м. Київ, Центральне відділення, ПАТ "Банк Кредит Дніпро"
Призначення платежу: благодійна допомога, проект "Відкрий дитині красу Дністра".
Контактний телефон: (067) 67-47-677

Україна

США і Європа не визнають «референдум» на Донбасі

Речниця верховного представника Євросоюзу із закордонних справ Мая Коціянчич оголосила, що ЄС не визнає результатів псевдореферендумів у частинах Луганської і Донецької областей, повідомляє «Телеканал новин 24». Євросоюз називає «референдуми» незаконними, а тих, хто їх організовував, такими, що не мають демократичної легітимності. Сама ж процедура голосування, додають у ЄС, «суперечить меті спільної Женевської заяви - деескалації напруженості». А позицію держдепартаменту США озвучила його представник Дженніфер Псакі. «Ми не визнаємо незаконний референдум... Він не відповідав українському законодавству», - сказала вона. Псакі назвала референдуми спробою «створити подальший розкол і безлад в країні». І зазначила, що США мають повідомлення про численні порушення на голосуванні.

Майже 85 відсотків виборців мають намір голосувати

На президентських виборах 25 травня планують голосувати 84,1 відсотка українців, однак понад 45 відсотків ще не визначилися, за кого голосуватимуть. Найвища явка очікується у західних областях, свідчать результати телефонного опитування, проведеного компанією «ГФК Юкрейн» на замовлення ТСН. Отож, згідно з даними дослідження, на Заході України готові йти на вибори 95,2 відсотка виборців, не планують - 4,8. Високу явку також слід очікувати і в північних областях. Там 90,7 відсотка респондентів сказали, що прийдуть на дільниці. Схожий результат і в центральному регіоні - 90,8 відсотка. У південних облвстях ствердно на запитання про участь у виборах відповіли 84,1 відсотка респондентів. Однак на Сході відсоток тих, хто не бажає йти на вибори, найвищий: лише двоє із трьох жителів мають намір голосувати - 66,4 відсотка, і майже кожен третій не планує йти на вибори - 29 відсотків. Ще 5,6 відсотка не визначилися.

Продукти до осені суттєво подорожчають

Основний фактор зростання цін на продукти - подорожчання енергоносіїв на фоні девальвації, переконаний виконавчий директор Центру соціально-економічних досліджень «CASE-Україна» Дмитро Боярчук. «Основні енергоносії, бензин - це продукція імпортна, яку купують закордоном за валюту, тому падіння гривні дуже сильно вплинуло майже на всі товари через транспортні видатки... В аграріїв значну собівартість виробництва складає пальне, тому вони, напевно, будуть це закладати в ціну. Прогнозовано, подорожчання буде близько 12 відсотків», - сказав експерт.

Товстосумів стало більше

Чисельність українців, які минулого року отримали й задекларували дохід, більший за мільйон гривень, зросло на 40 осіб. Про це повідомив керівник прес-служби Міндоходів Віктор Косарчук, передає «Укрінформ». «Із 1 січня по 29 квітня задекларували дохід, отриманий у 2013 році, більше мільйона гривень, - 3 тисячі 380 осіб. Для порівняння, у 2012 році в Україні налічувалося 3 тисячі 340 мільйонерів», - сказав Косарчук. І додав: традиційно найбільше число мільйонерів у Києві - 1 тисяча 413, а також у містах-мільйонниках - у Донецьку, наприклад, 320.

Син Пшонки: мільярд готівкою - «взагалі ніщо»

Підпільна Генпрокуратура під керівництвом сина екс-генпрокурора Віктора Пшонки Артема за часів правління Януковича заробляла мільярди. Про те, які суми проходили через секретну контору, свідчить історія, яку розповів журналіст Володимир Бойко журналу «Фокус». За його словами, у підвалі офісу було обладнане сховище, де Пшонка-молодший нібито тримав готівку і золото у злитках. Коли міліція з самообороною майдану прийшли в офіс, підвал чомусь залишився без уваги, чим скористалася одна із співробітниць, яка мала ключ від сховища. Домовившись з інкасаторами, вона з-під носа міліції забрала 60 млн. грн. і кілька десятків золотих злитків. За врятовані багатства жінка попросила у свого шефа премію, але отримала відмову. Водночас, як розповів виданню один із парламентських друзів Пшонки-молодшого, гроші той не рахував. Син генпрокурора та керівник тіньової ГПУ міг витратити на туристичний тур 300 тисяч євро і хвалився, що для нього мільярд готівкою - «взагалі ніщо». Тіньова ГПУ Артема Пшонки за три роки заробила близько $5-7 млрд.

Люди не проти відібрати заводи в олігархів

На думку 44 відсотків українців, великі підприємства, що належать олігархам, варто націоналізувати, а 36 відсотків вважають за необхідне проведення об'єктивного розслідування й повернення державі лише незаконно отриманих підприємств. Такі результати соцопитування групи «Рейтинг». Надання можливості доплатити за незаконно отримані об'єкти, але залишити їх у власності олігархів, підтримують тільки дев'ять відсотків респондентів. Чотири відсотки - за те, щоб нічого не робити і визнати непорушним право власності олігархів на заводи. Націоналізацію підприємств найбільше підтримує електорат комуніста Симоненка і люди старшого віку з невисокими доходами. Чим вищий рівень освіти й доходів респондентів, тим менша підтримка ідеї радикальної націоналізації власності олігархів.

Подорожувати до Польщі стане простіше

Польща ухвалила рішення про спрощення візового режиму для туристів із України. Домовленість досягнута у Львові під час українсько-польських консультацій з консульсько-правових питань, повідомляє ТСН. Так, із 15 травня громадяни України, які вже мали короткострокові візи з метою туризму, зможуть отримати однорічну багаторазову візу, а громадяни, які звертаються за шенгенською візою вперше, отримуватимуть піврічну дворазову візу. Також прийнято рішення щодо максимального спрощення видачі віз особам, переселеним з території Польщі та їхнім нащадкам. Крім того, остаточно узгоджено текст проекту угоди про правила місцевого прикордонного руху.

Світ

ЄС скасував візи для громадян багатьох країн-карликів

Євросоюз доповнив список країн, громадяни яких можуть в'їжджати до Шенгенського простору без віз. Більшість цих країн не так легко знайти на карті. Безвізовий режим вводиться для громадян Колумбії, Домініки (не плутати з Домініканською Республікою), Гренади, Кірібаті, Маршаллових островів, Мікронезії, Науру, Палау, Перу, Сент-Люсії, Сент-Вінсента і Гренадін, Самоа, Соломонових Островів, Східного Тимору, Тонга, Тринідаду і Тобаго, Тувалу, Об'єднаних Арабських Еміратів і Вануату. Рада ЄС нагадує у комюніке, що рішення про скасування віз для коротких поїздок до Шенгенського простору приймаються на основі поєднання різних критеріїв Серед них - стан нелегальної імміграції, державної політики і безпеки, економічні вигоди, наприклад, у сфері туризму і зовнішньої торгівлі, а також стан відносин з ЄС, дотримання прав людини та основних свобод.

Фірташ може виступити свідком проти Путіна

ФБР має інформацію про 150 підконтрольних Дмитрові Фірташу компаній, у тому числі ті, які не є публічними і оформлені в офшорах на підставних осіб, повідомляє «ГромадськеTV». Ймовірно, ФБР також підніме справу про корупцію щодо «РосУкрЕнерго». Про це розслідування американських спецслужб ще у 2006 році повідомляла міжнародна антикорупційна організація «Global Witness». Партнером Фірташа у «РосУкрЕнерго» виступив «Газпром», якому належить 50 відсотків акцій. Аналітик американського «East European Gas Analysis» Юрій Корчемкін переконаний: газовий посередник з мільярдними прибутками не міг створюватися без участі президента РФ Путіна. У випадку екстрадиції до США, Фірташ може стати у справі «РосУкрЕнерго» як обвинуваченим, так і свідком. На зв'язки Фірташа у Москві вказує й те, що через компанію «Ostchem» олігарх отримував від «Газпрому» газ набагато дешевший, ніж державний «Нафтогаз».

«Крим? Це десь між Казахстаном і Тибетом»

Багато москвичів не можуть показати на карті місцезнаходження півострова Крим. Кореспонденти BBC, дізнавшись про те, що 40 відсотків американців не знають, де розташована Україна, вирішили перевірити, чи можуть перехожі у Москві легко знайти на карті Крим. Виявилось, що у географічній карті Європи росіяни плутаються й називають дуже екзотичне географічне розташування кримського півострова. «Це десь між Казахстаном і Тибетом», - вказала на місцезнаходження Криму одна москвичка.

Фінляндія - найкраща для матерів і дітей

Фінляндія визнана кращою країною світу для матерів і дітей. Вже другий рік поспіль вона очолює рейтинг міжнародної громадської організації «Врятуйте дітей» («Save the Children»), складений на основі даних про 178 держав, інформують європейські ЗМІ. Оцінку проводили за п'ятьма основними категоріями: стан здоров'я матерів, ризик ранньої смерті у дітей, рівень освіти, доходів і політичне становище жінок. Одним із головних чинників, який враховувався у рейтингу, став рівень смертності. У Фінляндії він один із найнижчих на планеті: тут лише одна дитина з 345 не доживає до п'яти років. Найнижчий рівень зафіксований у Норвегії - один випадок на 357 дітей. Гарні умови для материнства також у Швеції, Ісландії, Нідерландах, Данії - ці країни розташувалися у рейтингу слідом за Фінляндією. Останніми виявилися африканські держави південніше Сахари, а замикає рейтинг Сомалі. Тут смертність вкрай висока: кожна сьома дитина не доживає до п'яти років.

Ріо варто забути про Олімпіаду-2016?

Ріо-де-Жанейро можуть позбавити права на Олімпіаду-2016. Господарем Олімпіади може стати Лондон, повідомляють британські ЗМІ. Річ у тім, що бразильці можуть не встигнути підготуватися до Олімпіади. Під час інспекційної поїздки 18 міжнародних федерацій з видів спорту спільно заявили, що не задоволені виконаною містом роботою. А президент міжнародної федерації гандболу Хасан Мустафа сказав, що «Ріо варто забути про Олімпіаду». Особливу стурбованість у інспекторів викликав стан водойми для марафонського плавання - рівень забрудненння набагато перевищує норми безпеки.

Країни Заходу сприймають Росію як ворожу державу

За останні два місяці сталася істотна зміна: країни Заходу більше не вважають Росію світовим партнером, натомість сприймають її як ворожу державу. Про це пише відомий британський журналіст Майкл Бініон у статті для «Українського тижня». По-перше, на думку публіциста, для Кремля, а надто для Путіна, відносини між Сходом і Заходом зводяться до принципу «хто кого». По-друге, авторитарний характер путінського правління й нетерпимість до інакомислення, особливо з боку неурядових організацій, починають нагадувати тоталітарну атмосферу комуністичних часів. По-третє, російський націоналізм утверджується в агресивний спосіб, надто коли йдеться про взаємодію з сусідніми малими державами. По-четверте, російська розвідка - військова та економічна - працює на Заході так само активно, як і в радянські часи.

Італійським злочинцям скоротять тюремний термін за читання книг

Регіональний комітет Калабрії (Італія) схвалив законопроект про скорочення тюремного терміну за читання книг, повідомляє «NewsOboz.org». За кожну прочитану книгу тюремний термін буде скорочуватися на три дні. Однак протягом року період ув'язнення може бути зменшений не більше, ніж на 48 днів. Законопроект поширюється на ув'язнених, термін покарання яких становить не менше шести місяців. Щоб уникнути шахрайства з боку ув'язнених, за їхнім освітнім прогресом стежитимуть спеціальні співробітники місць покарань.

Материна молитва з дна моря рятує...

Пропонуємо читачам «Сімейного гніздечка» добірку приказок і прислів'їв про маму

- *Всякій матері свої діти милі.*
- *Дитина плаче, а матері боляче.*
- *Материн гнів – як весняний сніг: рясно випаде, та скоро розтане.*
- *Матері своїх дітей жаль: хоч найменшого, хоч найбільшого.*
- *Матері кожної дитини жаль, бо котрого пальця не вріже, то все болить.*
- *Матері свої погані діти — гарні.*
- *Мати одною рукою б'є, а другою гладить.*
- *На сонці тепло, а біля матері добре.*
- *Не та мати, що родила, а та, що вигодувала.*
- *Нема того краму, щоб купити маму.*
- *Сліпе щеня і те до матері лізе.*
- *У дитини болить пальчик, а в матері – серце.*
- *У кого мати рідненька, у того й сорочка біленька.*
- *У сови погані совенята, а все їй найкращі.*
- *Які мамка й татко, таке й дитятко.*
- *Любов матері і на відстані гріє.*
- *Найдорожча пісня — з якою мати колисала.*
- *Там земля мила, де мати народила.*

Ще трішки,
і вже – на сцені,
Ще мить – і весь
світ зачекає...
«Росинки» тендітні
й веселі
У танці, як дзиги,
кружляють...

На фото Івана ПШОНЯКА: учасниця тацювального ансамблю «Росинка» Козівського дитячого будинку школяра Ліля Петько.

Храм душі

Молитва дня оптинських старців

Господи, дай мені зустріти з душевним спокоєм усе, що принесе мені цей день.

Господи, дай мені цілковито віддатися на волю Твою святу. На всяк час дня цього, в усьому настав і підтримай мене, Господи. Які б я не дістав звістки, навчи мене приймати їх зі спокійною душею і твердим переконанням, що на все свята воля Твоя. У всіх словах моїх і помислах керуй думками моїми і почуттями. У всіх непередбачених випадках не дай мені забути, що все Ти посилаєш, Господи. Навчи мене правильно, просто і мудро ставитись до всіх людей, нікого не ображаючи, ані засмучуючи.

Господи, дай мені силу перенести втому і всі події цього дня. Керуй моєю волею і навчи мене молитись, вірити, надіятись, терпіти, прощати і любити. Сподоби мене завжди радісно прославляти, оспівувати і благословляти Тебе. бо Ти благословен єси на віки віків. Амінь.

Просто життя

Білі сандалики з жовтими листочками

Кожна жіноча рука, яка гладила Нінину голівку, нагадувала матір. Коли неньки не стало, їй пішов шостий рік. Ніна не вірила, що вже ніколи не побачить доброї мами Віри.

Старшій, сімнадцятирічній Галині, було не до молодшої сестри. Та й недолюблювала Галина Ніну. Ревнувала. Їй здавалося, що Ніні від батьків і від баби Зої дістається більше любові, ніж їй.

- Будеш за малою дивитися, - сказав Галині після похорону батько.

- Не буду!

- А хто ж?..

- В інтернат віддай!

- У кого ти така вдалася?!

Після цієї розмови з донькою Роман вперше в житті напився. Хміль приніс полегшення. Наступного дня знову налив собі сто грамів, потім ще і ще...

- Тату... тату, - кликала Ніна. Роман бубонів щось незрозуміле й відмахувався. На тверезу голову просив вибачення, обіцяв «зав'язати». Не зміг... «Допомогли» й місцеві пиячки.

Якось перестріла Романа сільська головиха.

- Схаменися! Дівчатам батько потрібен. Молодша до школи скоро піде. Хто про неї піклуватиметься?

- А я її, Максимівно, в інтернат... Гальці вона не потрібна.

- А тобі?

Роман махнув рукою і подався геть.

- Бідна дитина. Ні матері, ні батька, - мовила про себе головиха.

...На вихідні багатьох дітей з інтернату забирав хтось з батьків або родичів додому. Ніну ж навідували рідко. Сестра не приїжджала ніколи. Батько був кілька разів. Забирала на канікули й іноді на суботу-неділю баба Зоя - Романова матір.

Коли дівчинка була в третьому класі, завітали родичі з-за кордону. Уляні та її доньці Анні-Терезі припала до душі Ніна.

Анна-Тереза торкалася біленького кучерявого волосся дівчинки й пригадувала покійного сина. Девіда називали «sunny boy» - «сонячний хлопчик» - через світле волосся й усмішку. Жінка гладила Ніну по голівці, а дівчатко завмирало від цього миттєвого щастя.

- Ти хотіла б поїхати з нами й жити у місті, у великому будинку? - запитала дівчинку Анна-Тереза.

Ніна дивилася на закордонну тітоньку, наче на добру фею.

Уляна переконували Романа, аби дозволив Анні-Терезі удочерити Ніну.

- Ми її виховаємо, дамо освіту. Чому вона повинна бути в інтернаті? Будемо привозити на канікули. Анна-Тереза з чоловіком - люди заможні.

- Ромку, не впирайся, - напоумлювала сина Зоя. - Не чужі люди хочуть твою дитину в життя вивести.

Захмелілий Роман стукнув кулаком по столі:

- Ні! Я - батько! Щоб моя дитина... кудись...

- А що в селі скажуть? - кинула і своїх п'ять копійок Галина. - Пальцями на нас будуть показувати!

Насправді ж Галину жерла заздрість. Чому їй дістався в чоловіки непутящий Володька, а сестру хоче забрати багата закордонна родина?

- Галько, отямся! - гримнула на внучку баба Зоя.

- Я тут маю гибіти, а вона...

- Хто тебе заміж гнав у вісімнадцять? Треба було йти вчитися. І не гибієш. Володька на роботу влаштувався. А Ніна ще зовсім дитина. Вона чим перед тобою завинила?

Ромкова матір винувато дивилася на закордонних родичів.

Уляна мовила:

- Ми будемо допомагати Ніні. А колись вона приїде до нас.

Перед поверненням додому Уляну й Анну-Терезу родина повезла до обласного центру на закупи українських виробів та іншої всячини. Взяли з собою й Ніну.

- Що б ти хотіла? - запитала Анна-Тереза дівчинку.

Ніна здвигнула плечима. Їй подобалося все.

В одному з магазинів Анні-Терезі приглянулися гарненькі білі сандалики з жовтими листочками. З натуральної шкіри. Нінина взувачка була добряче поношена. Дівчинка приміряла капчики.

- Перфект! - сказала Анна-Тереза.

...Гості поїхали. А Ніна відчувала теплу руку Анни-Терези на своїй голові. І тихенько, щоб ніхто не бачив, плакала...

З усіх подарунків дівчинка найбільше любила сандалики. Коли поверталася додому, витирала з них сільську пилюку і ставила в коробку.

Пізніше хвалилася подарунком перед інтернатськими подругами. І розповідала про Анну-Терезу, яка колись забере її далеко-далеко, до великого міста, у великий будинок.

Якогось дня Ніна не знайшла улюбленої взувачки. Шукала у шафі, під ліжками, в кожному куточку. Сандалики пропали. Їх вкрали. Плакала так, аж температура піднялася...

Анна-Тереза присилала для Ніни гарненькі закордонні одяганки, взуття. Але вона не могла забути білих сандаликів з жовтими листочками. Навіть з роками образа чомусь не минала...

...Анна-Тереза з чоловіком раділи Нininим дизайнерським успіхам. Нею, перспективним модельєром-конструктором взуття, почали цікавитися. Моделі її елегантних туфель на високих підборах, легеньких босоніжок, симпатичних туфельок-човників припали до смаку тим, хто любить зручне, вишукане взуття з фантазією.

Тепер Ніна розробляє модельки дитячих капчиків. Багато дорослих і дитячих виробів прикрашені листочками, квіточками.

Ніну не раз запитували, чому віддає перевагу такому оздобленню. Вона відповідає: «Це моя дитяча таємниця». І це інтригує.

- Ніно, - мовила якось Анна-Тереза, - ніяк не наважуюся запитати: твій «рослинний дизайн» - справді дитяча таємниця чи піар?

- Пригадуєте білі сандалики з жовтими листочками, які ви мені купили, коли приїжджали вперше в Україну? У мене їх вкрали. Це було так образливо. І я вирішила... Просто, я їх дуже любила... Стала дорослою, а забути не можу.

- Пробач, люба. Я не хотіла зробити тобі боляче.

Недарма кажуть: дитячі образи люди пам'ятають довго, часом - все життя. Ось і на Ніну подібні запитання навіюють сум. Здається, улюблені сандалики вона втратила щойно. А ще той лист від Галини: «Родичі передають із-за кордону долари і євро, а від тебе приходять лише посилки...»

Ольга ЧОРНА.

Просто життя

Він так і не зрозумів...

Олеся вкотре їхала до Києва. Ось уже вісім років щовесни вона відвідує столичну клініку. Проходить курс реабілітації, нові обстеження та консультації. Пригадує, як співчутливо дивився на неї професор після операції. Мовляв, ми зробили усе, що залежить від медиків. Але...

Олеся знала і сама: з її діагнозом – не живуть. Може, рік чи два... Перечитала про свою недугу багато літератури, вишукувала нові методи лікування в Інтернеті. А раптом?..

Втішного було мало. Тож, коли постало питання про операцію, медики не дуже й наполягали. Чоловік теж. При слові «операція» Олеся ловила на собі розгублений, переляканий погляд Дмитра. Та уже прийняла рішення: вона мусить використати цей мізерний останній шанс.

Після операції, уже вдома, в Тернополі, проходила виснажливий курс хіміотерапії. Десь на грані, на тоненькій невидимій павутині пульсувало у її тілі життя, відлунюючи нестерпним болем у кожній клітинці. Не знає, звідки бралися сили усміхатися мамі, чоловікові, маленькій доньці.

І лише той вечір Олеся не забуде ніколи. Коли донька, граючись, смикнула її за волосся. Хвилясте пасмо так і зависло у Світланчиних руках. За деякий час від її пишної тугої коси не лишилося й сліду.

Через рік вона поїхала до Києва знову. Аналізи, обстеження, консультації.

- Наступної весни сподіваюся теж вас побачити. Повірте, не такі вже й погані ваші справи...

У голосі професора відбилася чи то втома, чи байдужість. Скільки їх у нього, таких пацієнтів, як Олеся? Звісно ж, вона пропустила повз вуха його останні слова: надто вже трафаретно вони прозвучали. А от ті попередні, оте «сподіваюся», - вразили її жорстокою оголеністю. Що ж, на зло цьому вченому світилу вона доживе до наступної весни.

І знову лікарняні стіни, які давно потребували ремонту, тому виглядали ще більш приреченими. Та сама невидима павутина, готова обірватися щомиті. Знесилена після «хімії» ледь переходила кімнатою. А тут ще Дмитро... Помічала, як уникає її, ховаючись за роботою, як збирає крадькома речі. Коли ж він зважиться нарешті?

Зважився.

- Нам треба поговорити, Олесю...

- Не треба. Якщо замислив покинути мене – іди. Я зрозумію. Кому потрібна хвора жінка?

Вона не знає, що було гірше: день, проведений у лікарні, чи ця мить. Надіялася: чоловік отямиться, пригорне її, заспокоїть. Та він щось пояснював, мовляв, найме для неї хорошу няню. А йому необхідно заробляти гроші: і їй на лікування, і для доньки, для їхньої Світланки. Підвернувся якраз вигідний контракт у Києві.

Не мала сили заперечити, мовляв, для усього цього не обов'язково оформляти розлучення.

І все-таки Дмитро поїхав.

А вона – дожила. До своєї другої після операції весни. У голосі професора якщо й не з'явилася цікавість, то, принаймні, зникла байдужість.

- Олесю, ви – молодець, - легенько стиснув у долоні її схудлі пальці.

Усю дорогу додому Олеся проплакала. Згадувала ті перші дні, тижні, коли їх зі Світланкою залишив Дмитро. Лежала тоді цілими днями у ліжку, із зашторенними вікнами. Здавалося, навіть сонячне світло, що розсікало кімнату, спричиняє біль. Їй хотілося лише одного – померти.

Та котрогось дня до неї заїхала колишня свекруха.

- Світланка з мамою, гуляють у дворі, - мовила Олеся байдуже. Хотіла, аби ця, тепер, по суті, чужа для неї жінка, швидше пішла.

У тім, свекруха і не збиралася йти.

- Я бачила їх. Але я до тебе, Олесю. Маю дещо повідомити. А саме – завтра ми з тобою поїдемо в одне село. Там живе жінка, яка лікує травами, зливає віск і...

- Ворожить? – ледь чутно вимовила Олеся. – Тільки цього мені не вистачало.

- Ні, ця жінка просто лікує, а ще, принаймні, я таке чула від інших, каже правду. І не переч мені. А про Дмитра – не думай. Він учинив дуже погано, і я не хвалю свого сина.

До села вони приїхали рано-вранці. У хаті справді пахло травами. Десь у кутку кімнати мерехтів тоненький вогник свічки. Ворожка чи цілителька, Олеся не знала, як називати цю жінку, уважно розглядала «злитий» з неї віск.

- Тебе порятують тільки віра й молитва, - мовила врешті. – Я ж тобі нічим не зараджу.

- І оце все? – Олеся була розчарована.

- Усе. Справжня віра і справжня молитва. Іди до храму навіть тоді, коли, здається, й підвестися не можеш.

- А трави, якесь зілля? – Олесі не хотілося просто так піти з цієї, захованої у густих вишнях, хати.

- Добре, бери, якщо хочеш, зілля. Пий замість чаю: суничниськo і чебрець, м'яту і квіти глоду... Не зашкодить. А ще скажи рідним – нехай дають на службу Божу за твоє здоров'я одночасно у різних храмах. І більше ніколи не закривай від світу Божого вікна. Від того, що має бути, не сховаєшся.

Уже вдома Олесі не давало спокою запитання: звідки ця жінка, яку вона раніше ніколи не бачила, дізналася про її зашторені вікна?

У неділю Олеся уперше за багато часу пішла до церкви. Тихо і лагідно дивилася на неї з ікони Мати Божа з Ісусиком на руках...

Коли Олеся приїжджала на обстеження до Києва утретє, вчетверте, вп'яте.., професор неодмінно збирав консиліум.

- Ось, погляньте, це дивовижно, але, все-таки, що значить вчасно і вдало зроблена операція.

Ось і сьогодні все повторилося.

- Олесю, вам навіть не слід залишатися на подальші обстеження у клініці. Повірте, результати справді хороші. Інколи я навіть сам не вірю. Але «хімію» мусите проходити щороку. Як і приймати ліки.

Вона вийшла з клініки на залиту сонцем вулицю. На маршрутку, що курсує з Києва до Тернополя, їти уже запізно, на вечірній поїзд – іще рано. Вирішила: купить квиток і піде у театр. Як колись, у дні студентської юності, коли вчилася у столичному вузі. Неважливо, яка вистава. Театр – це свято завжди.

Загубилася у партері серед глядачів. Та щось не давало спокою, щоб сповна насолодитися виставою. Ніби відчувала чийсь погляд. Допитливий, недовірливий.

Ось і антракт. Олеся поспішила до буфету випити холодної води. І раптом:

- Олесю, ти?

Дмитро... Скільки ж це вони не бачилися? Років два? Останній раз, коли Дмитро заїжджав до доньки на день народження, Олеся була якраз у лікарні. Утім, яке це має значення – коли? До доньки Дмитро ще зрідка навідувався, про те ж, що обіцяв допомагати їй, Олесі, забув якось одразу після розлучення.

Розпитував, що вона робить тут, у Києві, як донька.

- Зі Світланкою усе гаразд. Запитуєш, як я?

Незчулася, як з уст злетіли слова:

- Я в Києві у відрядженні.

Вона працює? – дивувався Дмитро.

Звісно. Повернулася на роботу, її навіть підвищили у посаді.

А як же хвороба? Лікарі ж тоді призначили їй пожиттєву інвалідність.

- Лікарі помилилися, Дмитре. Уявляєш? Поставили мені не той діагноз. У нашій медицині, на жаль чи на щастя, і таке трапляється.

- Справді. І волосся у тебе відросло. Таке ж пишне, як і до хвороби, як колись, - Дмитро торкнувся білявих хвиль, що спадали на Олесині плечі.

Вона відсторонилася від руки, що колись була їй такою рідною.

- Ми ще зустрінемося, Олесю? Давай я проведу тебе на поїзд. Або ще краще заночуй у мене, поїдеш додому завтра. Ми ж усе-таки не чужі.

Розказував, що живе, мовляв, сам, якось і досі ні з ким не склалося. Часто згадує її, Олесю. Може, їм спробувати усе спочатку? Тим паче, що не така вже у нього й престижна робота у Києві...

Так часто згадував, що аж ніколи не міг зателефонувати, подумала. А вголос сказала:

- Тобі пора, Дмитре, антракт закінчується. Я ж, мабуть, на другу частину вистави не піду. Ще маю з деким зустрітися. А те, що ми з тобою не чужі... Та, мабуть, уже й не рідні.

Спішила до виходу, не оглядаючись. Для чого їй була потрібна ця брехня? Цей вираз розгубленості на Дмитровому обличчі?

Зупинилася на мить перед дзеркалом. Вийняла з сумочки гребінець, причесалася. Дмитро так і не зрозумів, що у неї на голові перука. Олеся ще вагалася, чи купувати цю річ – дорого. Зате – як справжня і не відрізниш, що це не її волосся.

На вулиці падав дощ. Бринів у повітрі озоном та віддаленими пахощами бузку. Олеся вдихнула на повні груди. Минув ще один, відібраний у хвороби, прожитий нею день. А решта?

А решта – віра і молитва...

Зіна КУШНІРУК.

Етюд

І я ішла в твої обійми

Як звично, повертаюся з роботи. Удома мене чекають мама і син – двоє найрідніших людей. Дбайливо розігріта ненькою вечеря, улюблений серіал і чашка улюбленого пахучого какао. Що іще треба для тихого сімейного щастя?

І раптом – ти. Звідки, адже виїхав з міста добрий десяток літ тому. Знайшов у столиці роботу, а потім, взагалі, подався у зарубіжжя. Чи любила я тебе? Напевно, бо після нашої розлуки дуже довго боліла душа. Та я згорнула у клубочок образи і вчилася жити без тебе. Мусила дбати про сина, про маму. Зрідка ти телефонував, та пізніше, напевне (жартую, звісно), загубив мій номер. У мене не було вибору – я забула про тебе.

Ти стояв навпроти мене. Усміхався так, ніби ми розлучилися лише вчора. І я ішла в твої обійми. У тепло твоїх рук, у всепоглинаючу хвилю любові.

Намагалася боронитися. Але ти вже запрошував мене на каву і до себе у гості. Казав, що так і не зміг мене забути. І повернувся у місто заради мене.

Не знала, чи вірити тобі. Але це і не було важливим. Головне, я хотіла чути ці слова. Ще не знаю, що відповім тобі. А надворі така п'янко-запаморочлива весна...

Струни серця

Весняно-свіже

Склянку дощу, трошки
свіжо-живої свободи,
Краплю роси, що торкається
кінчиків рук...
Все, що потрібно душі
для секунд насолоди, -

Дотик трави, поцілунок вітрів
на світанку,
Сонячні струни, напнуті
на арфи небес...
Через густого туману
легеньку фіранку
Лине за обрій думок
навіжений експрес.

Так плаче ніжність

Душі спокійно. Струмом
б'є зап'ястя,
Згасає сіль на полотні щоки.
Так плаче ніжність.
Крадькома. Від щастя,
Коли рука торкається руки.

Все більше душі хромом
вщент налиті,
У серця світу –
недостатність рим.
Прозові будні ріжуть
сни ножем щомиті,
Переплавляють люди
щирість в дим.

Ножі у спину і слова цілком
цукрові,
Життя – театр зраджених,
німих тіней.
І надважливо не згубити
в грі любові,
Щоб не погаснути
в прозовості людей.

Старезний Хронос
творить власну волю,
І тільки він покаже,
що кому ти значив.
Так плаче ніжність.
Крадькома. Від болю.
Вночі. Тихенько. Щоб ніхто
не бачив.

Кульбабці

Кульбабко, я б твоє сонце
пила до дна!
Я б цілувала проміння
твого акварелі...
Дихає в кожній тоненькій
травинці весна,
Тільки в душі пересохло,
немов у пустелі.

Кульбабко, я б твоє
світло пила до дна!
Тремтливо і несинхронно
чекала дива.
Треба лиш краплю твого
золотого вина,
Щоб я відчула душею,
що знов – щаслива...

Я доторкнуся щокою
до жовтих ниток,
Щоб розчинити в обіймах
тепла твого втому.
Вічність заплуталась
із відчуттями в клубок!
Мила кульбабко, врятуй свою
давню знайому...

Юлія ФІНКОВСЬКА.

ГІРНИКИ удев'яте стали чемпіонами

29 тур

«Волинь» - «Севастополь» - 1:2

Криза у грі лучан продовжується і б'є сумні рекорди, тоді як кримчани грають, хоча і нерівно, проте свої очки набирають.

«Зоря» - «Шахтар» - 1:3

Мало хто заздалегідь думав, що черговий титул «гірники» завоюють у Черкасах, але саме перемога на нейтральному полі робить їх недосяжними для всіх.

«Металург» Д. - «Металург» З. – 2:0

Прогнозована перемога донеччан вивела команду на 6-й рядок турнірної таблиці.

«Говерла» - «Чорноморець» - 1:1

Перша для гостей перемога в Ужгороді за часи виступів в елітній лізі країни була дуже близькою, однак морякам не вистачило однієї хвилини.

«Карпати» - «Металіст» - 2:4

Вольова перемога харків'ян залишає їм шанси на те, щоб наздогнати «Дніпро» у боротьбі за друге місце.

«Іллічівець» - «Динамо» - 0:2

Уже вдруге навесні кияни здобувають гостьові перемоги на НСК «Олімпійський».

«Ворскла» - «Дніпро» - 1:4

Дніпропетровці пережили емоції, зворотні до тих, що вони відчували після поразки від «Карпат».

«Нива» створила «революцію гідності»

Перенесений матч у Карлівці між харківським «Геліосом» та «Нивою» завершився скандалом.

За рахунку 1:1 на 90+5 хвилині матчу 27-го туру Першої ліги арбітр з Донецька призначив у ворота тернополян сумнівний пенальті. На знак протесту наші футболісти зійшли з поля, повідомив офіційний сайт команди.

Проте початок гри для «Ниви» не передрікав проблем. На 20-ій секунді матчу відкривати рахунок міг Сергій Загинайлов, але після виходу сам-на-сам з воротарем харків'ян пробив вище. Незабаром номінальні господарі відповіли. Проте після удару зі штрафного м'яч пройшов вище воріт Новака.

А от в одній із наступних атак «Нива» таки відкрила рахунок. Романюк та Мельник комбінували на фланзі, а завершив епізод форвард Віктор Сахнюк, який прорвався до воріт по центру і пробив у ближній кут воріт. Ще через дві хвилини тернопільський футболіст міг стати автором дубля, але після його удару м'яч поцілив у поперечку.

Після пропущеного гола ініціативою заволоділи футболісти «Геліоса». Кілька разів вони пробивали здалеку. Але здебільшого, всі спроби господарів вийти у атаку, зупиняли оборонці «Ниви». Проте, під кінець першого тайму харків'яни свого домоглися. Після подачі з кутового арбітр з Донецька Дмитро Жуков угледів у штрафному майданчику гру рукою гравця "Ниви" і вказав на одинадцятиметрову позначку, а форвард «Геліоса» зрівняв рахунок.

Після перерви футболісти «Ниви» втратили дві реальні нагоди, щоб знову вийти вперед. Проте, після стартового штурму воріт господарів, тернополяни трохи заспокоїлися, а це дало змогу атакувати суперникам. Господарі також втратили два хороші моменти.

Та апогеєм матчу став епізод вже на доданих хвилинах. Арбітр Жуков на 5-ій компенсованій хвилині «придумав» пенальті у ворота «Ниви». Такого свавілля від судді наші гравці терпіти не стали і покинули поле. Не дочекавшись виходу «Ниви», арбітр таки дав фінальний свисток. Тепер долю цього матчу, схоже, будуть вирішувати відповідні футбольні органи.

На поле не вийшли...

Поєдинок 33-го туру чемпіонату України з футболу серед команд другої ліги ФК «Тернопіль» – «Енергія» (Нова Каховка), який планувалося провести на Тернопільському міському стадіоні 10 травня, не відбувся. Напередодні на адресу Професіональної футбольної ліги України надійшов лист від директора ГО НСК «Енергія», в якому повідомив президента ПФЛ про те, що команда з Нової Каховки через важкий фінансовий стан та відсутність транспортного засобу не зможе прибути на календарну гру до Тернополя.

Кубок України. Знову «Динамо» і «Шахтар»

«Славутич» - «Шахтар» - 0:3

Зважаючи на статус «Славутича», Мірча Луческу справедливо випустив багатьох гравців з найближчого резерву. Натомість, у господарів не було жодного футболіста, який мав досвід виступів у Прем'єр-лізі. З огляду на це, гравці донеччан не виправдали надії наставника, хоча і виконали головне завдання, пробившись до фіналу.

«Славутич» лічені рази доходив до воріт гостей, тому основний час з різним ступенем переваги на полі домінував «Шахтар». Однак справжніх 100-відсоткових моментів гості не створили. А з постійним тиском на власні ворота Віталій Мирний за допомогою польових гравців справлялись. А от в овертаймі сил їм не вистачило. Відтак, у двох доданих арбітром п'ятнадцятихвилинках гірники, забивши три голи, остаточно зняли питання щодо переможця.

«Динамо» - «Чорноморець» - 4:0

Склади суперників були близькими до оптимальних, однак динамівців у найкращому розумінні слів було не впізнати. Вони зробили ставку на швидкий гол. Стартовий відрізок зустрічі «моряки» витримали, однак швидкість та наполегливість киян не знижувалась, і все це вилилось у 2 взяття воріт суперника.

Столичний колектив відчув натхнення, а «Чорноморцю» явно не вистачало свіжості після доволі складного графіку матчів за останні кілька тижнів. Тому практично остаточно все вирішив третій м'яч, який Андрій Ярмоленко забив з пенальті. Гостям було нічого втрачати, вони пішли вперед великими силами і, натомість, пропустили класичну контратаку – 4:0. «Динамо» могло відзначитись ще, проте самолюбство суперника не дозволило цього. Тож у фіналі команда Сергія Реброва 15 травня протистоятиме «Шахтарю». ФФУ вже вирішила, що цей матч, як і всі решта ігор 29 туру, відбуватиметься при порожніх трибунах. Місце поєдинку – Полтава.

Тріумф української гімнастки

Ганна Різатдінова виборола дві золоті та дві бронзові медалі на етапі Кубка світу з художньої гімнастики, який завершився в Корбей-Ессон (Франція).

Українка здобула золоті нагороди у вправах з обручем і м'ячем, а також виборола бронзу в особистому багатоборстві та у вправі зі стрічкою.

Наступний етап Кубка світу з художньої гімнастики пройде 22-24 травня в Ташкенті (Узбекистан).

Калінін стане росіянином?

Один з найталановитіших футболістів України гравець маріупольського «Іллічівця» Ігор Калінін може отримати російський паспорт.

«Коли почали людей вбивати, а також після референдуму в Криму, мама почала за мене переживати. Тоді й почали замислюватися, шукати варіанти. Я підлаштовуюсь під рідних, адже у мене вся сім'я у Криму і родичі в Росії, а я один в Україні... У нас сім'я згуртована, не хочеться розлучатися.

Літав в «Зеніт» на 6 днів, там тренувався і спілкувався зі спортивним директором. Я їх влаштовую і мене все влаштовує, вдячний їм за таку можливість. Не хочеться, щоб мене неправильно зрозуміли. Щоб увійшли в положення. Я теж люблю Україну і нічого не маю проти Росії. Просто склалася така життєва ситуація, тому схиляюся до такого рішення», - розповів Калінін.

18-річний Калінін також є півзахисником збірної України U-19.

Бондаренко тріумфував на турнірі

Найкращому спортсменові України 2013 року Богдану Бондаренку, стоячи аплодували у столиці Японії. Чемпіон світу зі стрибків у висоту Богдан Бондаренко переміг на престижному турнірі у Токіо.

Більше того, нашому спортсменові вдалось обійти олімпійського чемпіона Лондона - росіянина Івана Ухова.

Володимир Кличко за об'єднувальний бій

Володимиру Кличку не терпиться знову зібрати усі пояси в сім'ї. Останній пазл - чемпіонський титул за версією WBC, який колись належав Віталію Кличку, днями розіграли Бермейн Стіверн і Кріс Арреола.

Канадець здобув дострокову перемогу, однак на зустріч українцю не поспішає. І має на це право. Обов'язковим претендетом на перший захист титулу Стіверном є Деонтей Вайлдер, який, зрозуміло, не горить бажанням пропустити Кличка вперед.

Тим не менше «Доктор Сталевий Молот» звернувся з листом до президента WBC Маурісіо Сулеймана з проханням посприяти йому в організації об'єднувального бою. Однак не забуваймо, що українець насамперед повинен у вересні «відстрілятись» із Кубратом Пулєвим, який прагне відібрати у Володимира пояс чемпіона IBF.

«Тернопіль» пофарбували у синьо-жовті кольори

Тернопільська молодь у креативній формі висловила свою любов до України та рідного міста. Юнаки та дівчата розфарбували стелу «Тернопіль» на в'їзді в обласний центр у кольори українського прапора.

Патріотичний вказівник зустрічатиме відтепер усіх подорожніх, які їхатимуть до міста з боку Хмельницької області. Щоб розмалювати візитівку Тернополя, ентузіасти витратили по 5 літрів жовтої та синьої фарби.

За словами активістів, це – символічний жест, особливо на тлі теперішніх подій на Луганщині й Донеччині. У Черкасах, Полтаві, Сумах, Умані, Ужгороді вже були схожі акції. А тепер і «Тернопіль» став синьо-жовтим.

– Ідея розфарбувати стелу виникла спонтанно, – розповідає один з організаторів акції Роман Ошуст. – Тернопіль – дуже патріотичне місто. І ми з друзями подумали, чому б не зробити і його вказівник синьо-жовтим. Оголошення про те, що шукаємо однодумців, розмістили у соціальних мережах. Люди відгукнулися, і після отримання згоди від міської ради ми взялися за малювання.

Фарбу та інструменти учасники придбали за власний кошт. Процес перетворення стели проходив під вітальні сигнали автівок.

– Водії зупинялися, фотографувалися біля напису. Деякі розпитували, що ми робимо. А почувши, реагували схвально й вигукували «Слава Україні!», – каже Роман.

Якщо відгукнеться більше людей і будуть кошти, у кольори українського прапора ентузіасти планують розмалювати написи «Тернопіль» на всіх в'їздах у місто.

Антоніна БРИК.

«І біль, і пам'ять – крізь роки»

Презентували фільм про депортованих українців

Їх силоміць вигнали з рідних земель, але вони не забули свого коріння і, приїхавши за сотні кілометрів, продовжують плекати свою культуру.

Минулої неділі у Тернопільському «Палаці кіно» презентували фільм про депортованих у 1945-1947 роках українців - "І біль, і пам'ять – крізь роки".

Автор ідеї фільму та організатор-меценат – знаний у Тернополі та світі лікар-фітотерапевт Марія Тройчак. Її предки народилися на Лемківщині у селі Яселко Сяноцького повіту (нині - Польща).

Марія Тройчак вперше побувала на батьківщині рідних у 2002 році після смерті батьків. Відтоді відвідини Яселка стали для неї доброю традицією. Разом з групою однодумців вона віднайшла у заростях і чагарниках цвинтар, місце, де була церква, і, що найголовніше, – побувала на власному обійсті. Відтоді у її серці поселилася надзвичайно сильна любов до батьківської землі і щире прагнення плекати лемківську культуру, відроджувати трагічну історію свого народу.

– У другу неділю травня Україна святкує День матері, – сказала у вітальному слові пані Марія. – У цей день ми стараємось зробити щось приємне для своїх найрідніших. Тож сьогодні ми, діти депортованих сімей, робимо подарунок своїм батькам і презентуємо фільм, у якому по крупинці зібрали нашу історію та біль, спогади, минуле, сьогодення і майбутнє, багату культуру і традиції.

Фільм створений на основі відеоматеріалів, світлин, записів щоденника, зібраних за тридцять літ. У стрічці відтворені трагічні події 1945-1947 років, показано, чим живуть сьогодні родини депортованих українців, як плекають культуру і традиції своїх предків, до чого прагнуть і про що мріють. Відзняла фільм відеостудія PROFI. Зйомки відбувалися на території України та Польщі.

Пані Марія організувала поїздку на територію Лемківщини для нащадків депортованих родин. Разом з оператором Олегом Нищотою вони побували на українських цвинтарях, відвідали села своїх предків, поклонилися їх могилам. Тож у фільмі гармонійно поєднується минуле і сучасне, переплітаються людські долі.

Лемкиня Богуслава Полкова також взяла участь у зйомках фільму. Жорстоку депортацію 85-річна бабуся бачила на власні очі. Переглядаючи фільм, не може стримати сліз. Зізнається: досі сумує за рідним селом Криниця. Тужить за рідною хатою, за дзеркально чистими карпатськими потічками та запашним свіжоскошеним сіном.

- Ми такі доми гарні мали, все полишали, – з болем згадує пані Богуслава. - Тепер ми прижилися тут і мріємо, щоб наша Україна нарешті була самостійна, вільна, щоб був спокій, мир, щоб ми всі жили в злагоді та любові. У фільмі віддзеркалена краса природи, всі барви лемківської культури. Все те, що ми бачили на власні очі. Я вдячна пані Марії за те, що вона зберегла це для наших дітей, внуків і правнуків.

Документальний фільм присвятили 70-річчю жорстокої депортації українців та 200-літтю з дня народження Тараса Шевченка. До його створення активно долучилися понад двісті учасників об'єднаних товариств депортованих українців Лемківщини, Надсяння, Бойківщини і Холмщини.

Активну участь у зйомках взяли настоятель храму Всіх Святих Українського народу, доктор-отець Володимир Гринда, отець-митрат, душпастир лемків України Анатолій Дуда-Квасняк, заслужений працівник культури Володимир Верней, перший голова суспільно-культурного товариства «Надсяння» професор Йосиф Свинко, голова ревізійної комісії цього товариства Омелян Черняк, громадська діячка Богуслава Полкова, фольк-гурт «Подоляни» під керівництвом Мирона Хмурича та діти депортованих родин Олеся Круковська, Максимко Петрик і Андрій Тичинський та багато інших небайдужих людей.

Юля ТОМЧИШИН.

ТОРТИ на всі смаки

Звичайно, можна купити щось солодке у магазині. Але, погодьтеся, немає нічого смачнішого від приготованого власними руками, а коли ще й з домашніх продуктів... Тому «Наш ДЕНЬ» пропонує вам найкращі рецепти тортів, а ще смаколиків з ревеню.

Весняна шарлотка

Потрібно: 6 яєць, 1,5 скл. цукру, 1скл. борошна, 1 ч. л. порошку до печива, 1 кг яблук, 300 г ревеню.

Приготування: яблука почистити від шкірки та серцевини і порізати начетверо. Із ревеню зняти шкірку та нарізати кубиками. Розділити жовтки і білки. Білки збити міксером до стійкої піни, додати цукор і знову збивати. Потім по одному ввести у масу жовтки і продовжити збивати. Додати порошок до печива та борошно частинами. Обережно вимішати все ложкою, щоб тісто залишилося м'яким і повітряним. Половину тіста вилити на деко, змащене маслом, далі викласти яблука та ревінь, посипати їх жменькою цукру та корицею і зверху залити другою частиною тіста. Випікати 40-60 хв. при температурі 180-200 градусів.

Пиріг з ревенем і заварним кремом

Потрібно: для тіста - 200 г м'якого вершкового масла, 110 г цукру, 2 яйця, 185 г борошна, пів ч. л. соди, 3/4 ч. л. порошку до печива.

Для начинки: 1 пачка (40 г) ванільного пудингу, 350 г очищених і порізаних на шматочки ревеню, 2-3 ст. л. цукру, 2 ст. л. манки, 250 мл. молока, 1 ст. л. вершкового масла, 2 ч. л. ванільного цукру.

Приготування: масло збити з цукром, додати яйця, соду, борошно та порошок до печива. Тісто приготувати і розділити на дві частини. Крем приготувати заздалегідь. Потрібно змішати всі інгредієнти і варити на маленькому вогні до загустіння. Наприкінці додати масло, перемішати і охолодити. Ревінь почистити та нарізати кубиками. Форму діаметром 21 сантиметр застелити пергаментом, змазати його жиром і підсипати трішки борошном, викласти тісто, зверху частина ревеню, далі охолоджений крем, знову ревінь, потім тісто. Можна викласти і так тісто-крем-ревінь-тісто. Пекти 1 годину при температурі 170 градусів. Виключити духовку і залишити до вистигання, верх присипати пудрою.

Тістечка з ревенем

Потрібно: 200 г борошна, 50 г цукру, 80 г вершкового масла або маргарину, 50 мл. холодної води, 1 яйце, 1 ч. л. ванільного цукру, дрібка солі, 3-4 стебла ревеню, 7 ст. л цукру, 1 ч. л. кориці.

Приготування: Дуже смачні тістечка з ніжним тістом, солодкою хрусткою скоринкою і кислуватою начинкою. А щоб тістечка вийшли ще й акуратними і красивими, потрібно брати тоненькі стебла ревеню, або ж грубі стебла поздовжньо розрізати навпіл. Із вказаної кількості інгредієнтів виходить близько 25 тістечок довжиною 7 см. Просіяне борошно перемішати з цукром, ванільним цукром і сіллю, додати порізане кубиками вершкове масло. Всі інгредієнти добре перетерти рукою. Жовток відділити від білка. В окремій посудині перемішати жовток з холодною водою і додати до перетертого з маслом борошна. Замісити тісто, загорнути його в поліетиленовий пакет і покласти в холодильник на 20-30 хв. Ревінь очистити від шкірки і нарізати шматочками приблизно 7 см. Білок злегка збити. Цукор перемішати з корицею. На присипаній борошном стільниці тоненько розкачати тісто і розрізати його на прямокутники довжиною 7 см, а шириною 3-4. Шматочки ревеню загорнути у тісто і склеїти краї. Змочити їх у білку і обваляти у цукрі з корицею. На деко, застелене пергаментним папером, викласти тістечка швом донизу і випікати у заздалегідь розігрітій духовці до 180 градусів 15-20 хв.

ТОРТ «РАФАЕЛО»

Потрібно: для коржів - 4 яйця, 9 ст. л. цукру (повних), 9 ст. л. рафінованої олії, 1 пакетик розпушувача (12 г), 1 пакетик ванільного цукру, 1 ст. л. кокосової стружки, 9 ст. л. борошна (повних). Для крему: 125 г вершкового масла, ½ банки згущеного молока, 200 мл. вершків для збивання.

Приготування: тісто - яйця збити з цукром до білого кольору. Потім додати олію, розпушувач, ванільний цукор, кокосову стружку. Продовжуючи збивати, порційно додавати борошно. Випікати в формі 24 см при 200 гр. близько півгодини (залежить від духовки). Остудити і розрізати повздовж на дві або три частини. Крем: м'яке масло збити зі згущеним молоком, окремо збити вершки і змішати дві суміші в одну, можна ще додати ложку кокосової стружки. Змастити кремом торт, обсипати кольоровою кокосовою стружкою. Дати просочитися пару годин і можна пити чай, але краще якщо постоїть довше, найсмачніше - на наступний день.

Торт пісочний з маковою і горіховою начинками

Потрібно: для тіста - 200 г борошна, 150 г вершкового масла або маргарину, 50 г цукру.

Начинка – макова: 1 скл. маку, 250 г цукру, 8 яєць, ванілін, 50 г мелених горіхів, 50 г мелених білих сухарів; горіхова: 250 г мелених горіхів, 250 г цукру, ½ склянки вершків, ванілін, 1 білок. Помадка - 300 г цукру, ½ склянки води, ½ ч. л. оцту, сік з ½ лимона. 1 ч. ложка вершкового масла, 100 г шоколаду або какао, ванілін.

Приготування: з борошна, маргарину і цукру замісити пісочне тісто, виробити з нього корж, поколоти його і трохи підпекти в тортівниці, щоб тісто загусло, але не пожовкло. На підпечений корж накласти горіхову, а на неї макову начинку і допекти в гарячій духовці (200о С) протягом 30 хв. Вийняти з форми. Охолоджений торт покрити помадкою. Зверху викласти з цукатів квітку соняшника, а замість тичинок зробити решітку з тертого шоколаду.

Начинку приготувати так: макову – мак кілька разів запарити, добре розтерти, потім всипати цукор, додаючи по одному жовтку, і розтирати, поки утвориться однорідна маса, вимішати з білковою піною, горіхами і сухарями; горіхову – мелені горіхи і цукор розтерти з вершками, додати білок, ванілін і розтирати до утворення пухкої маси. Помадку приготувати так: цукор залити гарячою водою, оцтом, накрити і варити. Якщо крапля сиропу, спадаючи з ложки, тягне за собою «нитку», додати розігрітий шоколад або зварене у 2-3 ст. л. води какао. Зняти з плити, додати масло, ванілін. Коли почне густнути, вилити на торт.

Торт бісквітний з заварним кремом

Потрібно: тісто – 150 г борошна, 7 яєць, 150 г цукру, сік і цедра з ½ лимона. Крем – ½ склянки вершків, 150 г вершкового масла, 3 жовтки, 150 г цукру, ванілін, 1 ч. л. борошна, сік і цедра з 1 лимона, 1 ст. л. коньяку.

Приготування: білки відділити від жовтків і збити круту піну, додаючи цукор. Влити розтерті жовтки і вимішати. Всипати борошно, додати цедру і сік з лимона і знову вимішати, щоб утворилася однорідна маса. Наповнити цією масою змащену жиром і посипану сухарями тортівницю і пекти в гарячій духовці (200о С) протягом 40 хв. Коли знятий з форми корж остигне, порізати його на два шари і перекласти їх кремом. Верх і боки торта також змастити цим кремом і посипати крихтами з бісквіту або січеним арахісом, а посередині з крему зробити троянду. Крем приготувати так: жовтки розтерти з цукром і борошном, розвести їх вершками і запарити на плиті до консистенції густої сметани, не доводячи до кипіння. Окремо розтерти вершкове масло з 1 ст. л. цукру, додаючи по ложці охолодженого крему. Розтирати до утворення однорідної маси. Коли крем остигне, додати ванілін, сік і цедру лимона, 1 ст. ложку коньяку. Крихти для посипання приготувати так: з гарячого торта зняти тонкий верхній шар і підсушити його у духовці. Коли він охолоне, добре розтерти руками і посипати верх і боки торта. Троянду виготовити так: виріжте з бісквіту стержень у вигляді коржа, наколіть на виделку, візьміть у ліву руку і тримайте стержень низом догори. Правою рукою з кондитерського мішечка видушуйте пелюстки, обертаючи стержень. Готову квітку візьміть знизу двома пальцями, обережно витягніть виделку, підсуньте під квітку ніж і покладіть її на торт.

Торт «Безе»

Потрібно: для тіста – 7 білків, 500 г цукру, цедра з пів лимона, 100 г горіхів або мигдалю. Начинка: 500 г вершкового масла, 400 г цукру, 7 жовтків, 100 г мигдалю або горіхів, 2-3 ст. л. меленої натуральної кави, ромова есенція.

Приготування: з білків збити густу піну, поступово додаючи по ложці цукру. Збивати доти, поки цукор не розійдеться в піні, тоді додати горіхи, цедру і вимішати. Масу поділити на три частини, кожну викласти у змащену маргарином і посипану меленими горіхами або мигдалем тортівницю і висушити у теплій духовці протягом 45 хв. Готові коржі перекласти начинкою. Верх і боки торта теж змастити начинкою і посипати грубо посіченим мигдалем або горіхами та оздобити цукатами.

Начинка: жовтки, цукор, каву збивати на порі, доки маса загусне. Масло розтерти до утворення піни, додаючи по ложці охолоджених жовтків, а наприкінці – ромову есенцію і очищені та підсмалені цілі мигдалини або четвертини горіхів. Перед змащенням масу охолодити.

Торт шоколадний з лимонною начинкою

Потрібно: для тіста - 250 г шоколаду, 400 г мелених горіхів, 12 яєць, 300 г цукру. Для крему: 250 г мелених горіхів, 250 г цукру, півсклянки води, сік і цедра з пів лимона. Начинка: 2 лимони, 200 г цукру, ¼ скл. води. Помадка: 100 г шоколаду, 300 г цукру, 250 г вершкового масла, ½ скл. вершків.

Приготування: жовтки відділити від білків і розтерти з цукром до білості, додати розтоплений шоколад, мелені горіхи, піну збитих білків. Все це трохи вимішати, розлити у дві змащені маргарином тортівниці і пекти в гарячій духовці протягом 35 хв. один спечений корж розрізати на два шари, покропити солодкою кавою, перекласти начинкою, накрити другим коржем, покрити його кремом. Полити торт шоколадною помадкою і зробити на ньому кошичок з крему за допомогою наконечника.

Крем приготувати так: з цукру і води зварити сироп, додаючи мелені горіхи, вимішати, зняти з вогню і, коли охолоне, додати цедру і сік з лимона.

Начинка: лимони наколоти дерев'яною паличкою у багатьох місцях. Зварити, зливаючи 2-3 рази воду. Якщо дерев'яна паличка вже вільно проходить крізь лимон, відцідити, охолодити, натерти із шкіркою на дрібній тертці. З цукру і води зварити сироп, додати натерті лимони і варити до прозорості. Якщо джем не досить кислий, додати сік з лимона.

Помадка: цукор зварити з вершками до консистенції густої сметани, додати теплий шоколад, а коли охолоне, розтерти з маслом.

перший великий український журнал кросвордів!

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 98552

УКРАЇНСЬКІ КРОСВОРДИ

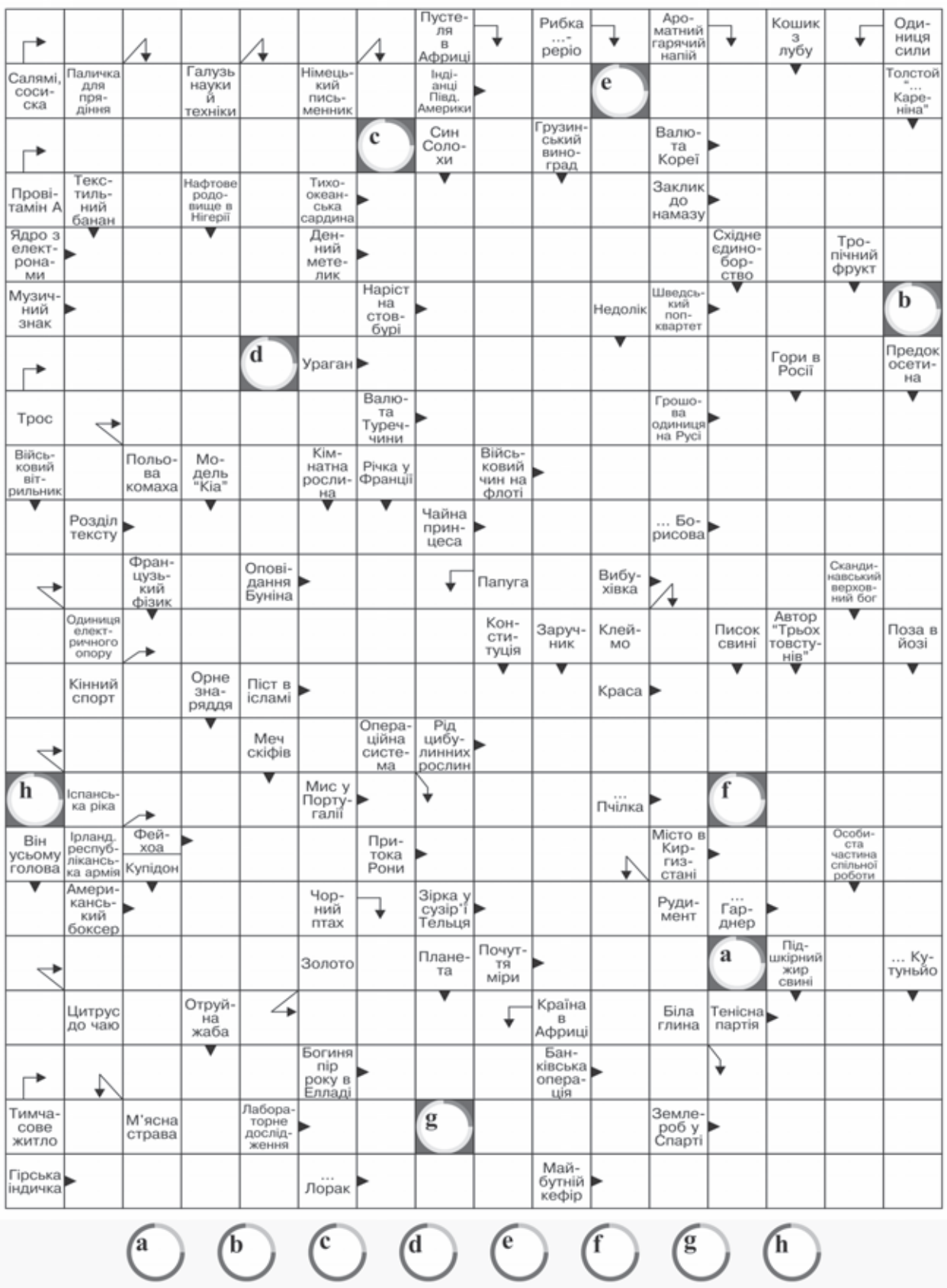

Відповіді

Курйоз У 95 років - на чемпіонат з легкої атлетики

95-річна канадійка Ольга Котелко цього року офіційно стала найстарішою жінкою у таких спортивних дисциплінах, як спринт у приміщенні, стрибки вгору, в довжину та потрійні стрибки на Світовому чемпіонаті з атлетики. Зріст жінки - трохи вище 150 см. В її арсеналі - понад 30 світових рекордів. Ольга Котелко виграла більш, ніж 750 золотих медалей, повідомляє «ВВС Україна».

Про себе каже, що в ній немає нічого особливого. І характеризує себе як «зовсім пересічну жінку». Цікаво, що Ольга вийшла на бігову доріжку у віці 77 років.

У її родині було 11 братів і сестер. Зростала на фермі. Завжди була активною - працювала біля корів, виконувала інші домашні роботи.

Вона пережила своїх братів та сестер, а також більшість друзів. Коли запитують, у чому її таємниця, відповідає: «Мені здається, що вік - це лише цифра. Це не твій день народження, а те, як ти старішаєш - ось що має значення. Ставлення до всього, що відбувається у твоєму житті, - саме це відіграє найбільшу роль», - переконана жінка.

95-річна Ольга каже, що її не зупинити: «Межі немає. Хто сказав, що у певний час потрібно зупинитися? Я просто хочу рухатися далі, поки не впаду. Ось тоді, гадаю, я й зупинюся».

НА ПОСТІЙНУ РОБОТУ
потрібен продавець в кіоск продуктових товарів. Тел. 0673401639.

Українські анекдоти

Найдовша й захоплююча подорож починається зі слів: «Я знаю коротку дорогу!»

* * *

Праця зробила з мавпи людину. Алкоголь повернув усе на свої місця.

* * *

Мушу вибачитися перед вами, куме: я дізнався, що моя курка пошкодила ваші квіти.

- Не варто вибачатися. Мій собака загриз вашу курку.

- У такому випадку все чудово: ваш собака потрапив під мій автомобіль.

* * *

Грецький салат, постоявши тиждень в холодильнику, стає античним.

* * *

- Чи може поява дитини в сім'ї стати причиною конфліктів?

- Так, якщо дитина з'явилася пізно і в нетверезому стані.

* * *

Із кожним роком переконуюсь, що і в друзів буває термін придатності.

* * *

Яка б дурниця не прийшла в голову, завжди знайдуться однодумці.

* * *

В автобусах, трамваях і тролейбусах справжні чоловіки завжди сидять із заплющеними очима, бо їм боляче дивитись, як жінки стоять.

* * *

Іде чота упівців лісом. Чують, щось у кущах шарудить. Вони туди - там хтось сидить.

- Ти що тут робиш ?

- Я грібочкі собіраю.

- А ти що, їх тут садив?!

* * *

Якщо не знаєте, що купити дівчині, скажіть їй, наче ви вже купили подарунок і запропонуйте відгадати, що це. Дівчина перелічить усе, що хоче.

* * *

Летить змій Горинич над Карпатами й кричить:

- Фашисти! Бандєровци!

Виходить гуцул із колиби, дивиться на небо:

- От, клята тварина! Знову москалів обжерлася.

* * *

Після випускного батьки вдруге знайшли сина в капусті.

* * *

Продавець у супермаркеті:

- Маріє, пробий чоловікові печінку.

* * *

Людина на 90 відсотків складається з води. Якщо в людини немає мрії чи мети в житті, то вона всього лише вертикальна калюжа.

* * *

Учителька образотворчого мистецтва говорила, що я не вмію малювати. Нещодавно був на виставці імпресіоністів і зрозумів, що вона загубила мені кар'єру.

* * *

До магазину заходить чоловік і запитує у продавця:

- Таваріщ, у вас єсть лєзвія для брітви?

- Нема!

Покупець пішов. Касирка здивовано:

- Чому ти йому сказав, що нема? Вони ж ось.

- Він мене «таваріщєм» обізвав, то хай серпом голиться.

Наш ДЕНЬ
Громадсько-політичний тижневик.
Свідоцтво про державну реєстрацію ТР № 601- 201Р, видане 17 травня 2013 р.
Індекс видання – 68710.
Засновник і видавець Кушнірук З.А.

Редактор - Зіна КУШНІРУК.
Адреса редакції: м.Тернопіль, вул. Крушельницької, 18, офіс 409;
тел./факс (0352) 40-77-60;
http://nday.te.ua. e-mail nday-te@ukr.net

Банківські реквізити: отримувач – ФОП Кушнірук Зіна Антонівна, р/р №26006010939623, в ПАТ «Укрсоцбанк» м. Київ, МФО 300023, код 2265003402
Друк: ПП Бенев'ят Р. М., м.Чернівці, вул. Лесина, 31
тел./факс (0372) 54-45-46
Тираж 15013

Думки авторів можуть не збігатися з позицією редакції. Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти. Оригінали не рецензуються і не повертаються. Відповідальність за зміст реклами несе рекламодавець.

Рукавичка

Загадки про весняні місяці

Три брати ідуть по світу –
Від зими назустріч літу.
Перший пройде — тане лід,
другий пройде — всюди квіт,
третій пройде — укрива
землю шовкова трава!
Нерозлучні три брати.
Не стрічався з ними ти?

(Березень, квітень, травень)

***

Промінчик радо посміхнувся,
У лісі пролісок проснувся.
Все прокидається від сну,
Стрічає дівчину-Весну.

(Березень)

***

Листочки гілочки вкривають,
Щасливо пташечки співають.
...і зайчик сонячний сміється,
Бо теплий дощик з неба ллється.

(Квітень)

***

П'ятим в році він приходить,
Із лепехою заходить.
У весни — останній він,
Далі — літа чути дзвін!

(Травень)

Весняна казочка

Ніколи досі з Їжачком не траплялося такого. Ніколи досі йому не хотілося співати й веселитися без причини. А ось тепер, коли настав місяць травень, він цілими днями співав і веселився, і якщо хто-небудь у нього запитував, чому він співає й веселиться, Їжачок лише посміхався й починав співати ще голосніше.

— Це тому, що весна прийшла, — казав Ведмедик. — Тому Їжачок і веселиться!

А Їжачок дістав із прикомірка скрипку, покликав двох зайців і сказав їм:

— Підіть, візьміть свої торішні барабани й повертайтеся до мене!

І коли зайці прийшли з барабанами через плече, Їжачок велів їм іти позаду, а сам пішов першим, награючи на скрипці.

— Куди це він іде? — запитав Перший Заєць.

— Не знаю, — відповів Другий.

— Нам бити в барабани? — запитав він у Їжачка.

— Ні, поки що не треба, — сказав Їжачок. — Хіба ви не бачите: я граю на скрипці!..

І так вони пройшли крізь увесь ліс.

На поляні перед високою сосною Їжачок зупинився, задер мордочку й, не зводячи очей із Білчиного дупла, заграв найніжнішу мелодію, яку лише знав. Вона звалася «Сумний Комарик».

«Пі-пі-пі-пі-і!..» — співала скрипка. І Їжачок навіть прикрив очі — так йому було гарно й сумно.

— Навіщо ми тут зупинилися? — запитав Перший Заєць.

— Хіба ви не розумієте? — здивувався Їжачок. — Тут живе Руде Сонечко!

— А в барабани нам бити?

— Зачекайте — буркнув Їжачок. — Я скажу коли...

І знову заплющив очі й заграв «Сумного Комарика».

Білка сиділа в дуплі й знала, що це Їжачок стоїть під сосною, грає «Сумного Комарика» й називає її Рудим Сонечком... Але їй хотілося ще послухати скрипку, і тому вона не визирала з дупла.

А Їжачок грав цілий день, аж до вечора, а коли втомлювався, кивав головою зайцям — і вони потихеньку барабанили, щоб Білка знала, що Їжачок усе ще стоїть унизу й чекає, коли вона вигляне.

Василь СУХОМЛИНСЬКИЙ.

Розвагалочка Котик і квіти

Розглянь малюнки і знайди відмінності!

УВАГА! КОНКУРС!

Вишиванко моя, вишиваночко!

Пишіть нам на електронну пошту nday-te@ukr.net, а також на адресу: м. Тернопіль, вул. Крушельницької, 18, офіс 409.

Червоними, як кетяги калини,
На білому, як іній, полотні
Матуся вишивала для дитини
Нитками долю, бачачи у сні
Її веселою, вродливою, стрункою,
(А ще так хочеться, щоб чемною була),
Хай, справді, усміхнеться доньці доля
І подарує щастя два крила...

На фото Мирослава Коломійчука: Діана Друзік із с. Оришківці Лановецького району. Дівчика навчається у 5 класі Лановецької школи-ліцею. Займається у різних гуртках художньої самодіяльності. Опанувати ази мистецтва дівчинці допомагають Олена Іванівна Крестін, завідуюча клубом с. Оришківці, та Ольга Григорівна Голишева, керівник хореографічного колективу районного будинку дитячої та юнацької творчості. А ще Діана пишається ось такою чудовою сорочкою, яку їй вишила мама...

ГОРОСКОП

з 14 травня до 20 травня

Овен

Настав час узяти на себе вирішення нагальних побутових проблем. У роботі проявіть творчий підхід. Вихідні проведіть на природі – це додасть сил і натхнення.

Телець

То батіг, то пряник – це саме ваша життєва ситуація. Не сумуйте, якщо на зміну успіху прийшло невезіння – несприятливий період скоро мине.

Близнюки

Можливо, доведеться звітувати перед фінансовими установами, перевірте документацію. Вихідні проведіть із сім'єю, це сприятливий час для спільної поїздки.

Рак

Беручи ініціативу на себе, ви ризикуєте нажити ворогів. Перед ухваленням важливих рішень добре обдумайте наслідки. Вихідні краще провести вдома.

Лев

Ви надто багато вимагаєте від навколишніх. Придивіться: у тому, що зараз відбувається у вашому житті, є свої позитиви. Проведіть час із друзями – це вас розважить.

Діва

У кар'єрі настав сприятливий період: якщо добре попрацюєте зараз, це принесе плоди в майбутньому. В особистому житті є проблеми, але це тимчасове явище.

Терези

Усе геніальне – просте, тож не варто ускладнювати вирішення ділових і побутових завдань. Вихідні – час привести думки до ладу, побути на самоті.

Скорпіон

Приділіть більше уваги друзям і хобі, навіть якщо накопичилося багато роботи. Наприкінці тижня чекайте приємних новин.

Стрілець

Не поспішайте діяти: краще сім разів відміряти, а вже потім відрізати. Неділя – сприятливий день для поїздок.

Козеріг

Саме час узятися до реалізації давно замисленого. На вас чекають цікаві знайомства. Не ігноруйте людей, які прагнуть спілкуватися з вами.

Водолій

Наприкінці тижня буде багато справ на роботі й удома, але все вирішиться успішно. Чекайте на грошову винагороду.

Риби

Не зупиняйтеся на досягнутому, настав час проявити себе в ролі лідера і реалізувати амбіції. У вихідні на самотніх очікує романтичне знайомство...